

LOKALAVIS FOR KAMPEN

KAMPEN

SEKSTENDE ÅRGANG

POSTEN!

SOMMEREN 1993

Hva skjer med
østkantskolene?

Kjempedager
for tiende gang!

Kaféstrofalt!

Middelalder-
festival

– vi lar Tommy & Tigern overbringe redaksjonens sommerønsker

(og ber Bladkompaniet As om unnskyldning for "ulovlig" bruk!)

Buss nr. 20 Skøyen og nr.
29 Vippe-tangen.

Stort brilleutvalg! Optisk
synsprøve! God service!

TILBUD

LOMMEKIKKERT 8x21

Nå kr. **490,-**

Husk solbriller!

TØYEN OPTIKK

Hagegt. 24, Oslo 6

Tlf: 22 19 82 73

**Kveldsantikvariat
i Bøgt. 10**

**BRUKTE
TEGNESERIER**

BØKER

PLATER

OBS! Åpningstider:
Man - fre: 16.00-19.00
Lørdag: 11.00-16.00

Kampen B&B Handel

NYTTIGE NAVN OG NUMMER

KAMPEN VEL

Wenche Halvorsen (leder)

Tlf: 22 57 05 34

Anne Grethe Bø Johansen

(nestleder) Tlf: 22 68 63 74

Inge Stordahl (kasserer)

Tlf: 22 68 20 81

Chr. Christensen Tlf: 22 19 20 94

Marit Backe Tlf: 22 68 76 41

Mikkel Martens Tlf: 22 67 40 28

Jan Erik D.Hansen Tlf: 22 19 90 92

KAMPEN HISTORIELAG

Hassa Horn (leder)

Tlf: 22 68 09 94

Mona Larsen (nestleder)

Tlf: 22 57 03 08

Chr. Christensen (sekretær)

Tlf: 22 19 20 94

Søs Sørum (kasserer)

Tlf: 22 67 51 30

Terje Berner (styremedlem)

Tlf: 22 68 88 33

Stig Berg (varamedlem)

Tlf: 22 68 25 54

Arne Kristiansen (varamedlem)

Tlf: 22 68 12 72

KAMPENPOSTEN

Postadresse: Bøgata 21, 0655 Oslo

I redaksjonen:

Siri Bryn Tlf: 22 19 83 85

John Erik Frydenlund

Tlf: 22 68 32 57

Forsidefoto fra Kjempedagene 1992:

Per-Anders Rosenkvist

Forsiderepro: Kai Holmen

Kampenposten takker

alle bidragsytere og alle annonsører

Opplag 2700

KAMPEN BYDELSHUS

Bøgata 21, 0655 Oslo

Tlf: 22 68 45 02

Styret: Trygve Roll-Hansen (leder)

Tlf: 22 69 00 96

Robert Lorange (nestleder)

Tlf: 22 68 03 48

Joronn Dahl Tlf: 22 67 49 46

Mikkel Martens Tlf: 22 67 40 28

Berit Moen Tlf: 22 57 07 31

Kari Mette Svenkerud Tlf: 22 19 89 13

Christina Grøndahl (miljøarb.)

alle dager unntatt fred. 13-17

Frode Martinsen (miljøarb.)

alle dager 9-17

Petter Lunde / Bjørn Urkedal (vakt-

mestere) alle dager 9-17

BYDELSHUSET

Tlf: 22 68 45 02

«Håndverksbakeri søker lokale på Kampen!»

I vår og sommer kunne vi i lengre tid observere et oppslag med denne teksten på diverse oppslagstavler rundt i strøket. «Håndverksbaker?» tenkte vi og ble nysgjerrige. Vi ringte det oppgitte nummer, og traff en virkelig brødentusiast, Kjell Hagen i firmaet «Zeeralia» (av det engelske «cereals», som betyr kornprodukter). De har kontorer i Kjøllberggata 18, og er fruktbare med en svært god idé, synes vi. - Et brød skal være så godt at du kan spise det uten pålegg! åpner Hagen overbevisende, og hvis du tenker etter: Når gjorde du sist det med et livløst industribrød fra RIMI eller REMA?

Hagen har mye på hjertet, og innimellom lovprisningene av Det Gode Brød, får vi også etter hvert bakgrunnen for initiativet. Hagen er selv utdannet bakermester, og kjenner både faget og bransjen som sådan svært godt.

En konkurransekraftanalyse (her har man gått grundig til verks!) av bakeribransjen viser to interessante ting: Kundene er i praksis avskjært fra å velge hvilken kvalitet de vil ha på brødet sitt. Grunnen er at varehuskjedene har slukt hele bakerinæringen, og slik ensrettet vareutvalget for å kunne produsere i storvolum. Resultatet er at du i større matvarekjeder og -forretninger riktignok kan få billig brød – men hva slags brød? Jo, «industribrød» uten personlighet og smak, men med «lang holdbarhet», og et svært begrenset utvalg.

Det andre interessante i analysen er imidlertid at det nettopp er kvalitet og mangfold folk vil

ha, og de er villig til å betale for det!

Sett i lys av det, blir det da absurd at det snart ikke finnes «bakere på hjørnet» lenger. Det syntes Kjell Hagen også. Han ville gjøre noe med det, og fikk solide medspillere i ryggen, bl.a. Landbruksdepartementet og støtten «REN MAT»-kampanjen.

Så er det vel upraktisk og lite drivverdig nostalgi, dette her da? Erfaring viser det stikk motsatte: I Nes i Hallingdal ble det i fjor startet et håndverksbakeri som, foruten å ha skapt nye arbeidsplasser, er prisbelønnet og skamrost i nær sagt alle sammenhenger.

Alt er basert på gamle produksjonsmetoder, men med topp kvalitet i alle ledd. Ingredienser, smakstilsetninger, bakte-riekulturer, steking – alt håndteres med samme innlevelse, oppfinnsomhet og yrkesstolthet.

- Vi vil gjenopprette den nære kontakten mellom baker og kunde, sier Hagen. - Vi vil ha tilbake mangfoldet, frødigheten, kvaliteten, mulighetene for å prøve noe nytt. For ikke å snakke om at en «ornli» baker på hjørnet er et fint innslag i et tett, lite miljø som f.eks. Kampen. Våre bakere kommer gjerne ut fra bakrommet med varme kinn og mel oppover armene for å slå av en prat, diskutere oppskrifter eller gi gode råd!

Derfor er det synd at jakten på lokale på Kampen ikke var vellykket. Til alle som måtte besitte mulige lokaler i strøket vart: Hjelp oss å få et håndverksbakeri på Kampen! Og skulle det ringe noen hjeller hos våre lesere, så er tlf.nummeret til Kjell Hagen 22 68 01 85.

DØD OVER KNEIPTYRANNIET! VI VIL HA LEVENDE BRØD!

Hårkammerset

Dame og Herrefrisør

Hårkammerset ønsker gamle og nye kunder en riktig GOD SOMMER!

SOMMERTILBUD:

Lyse striper kun 190,- (inkl. fuktighetskur.)
Vi fører KMS hårpleieprodukter, som består hovedsakelig av vegetabiliske proteiner. Husk også beskyttelse i solen; KMS har produktene!

(Sommerlukket 5. juli til 17. juli)

Bøgt. 10, 0655 Oslo (vis å vis Kampen kirke) Åpent: Man.-fre. 10-17, tors. 10-19, lør. 10-15 (kveld etter avtale)

FRISØR TORILL NÆSS

TLF: 22 57 13 73

«Vi flytter herfra når barna blir sju...»

REFERAT: ERLING AMBLE, FOTO: ARNE KRISTIANSEN/ SIRI BRYN

Er det blitt slik at norske foreldre vurderer å ta ut barna sine fra østkantskolene, fordi det er blitt så mange fremmedspråklige elever at de norske blir i mindretall?

Hva gjør skolen for å møte den situasjonen som holder på å oppstå?

Hva slags problemer medfører egentlig den høye andelen fremmedspråklige elever?

Går det ikke an også å se på dette som en berikelse av skolemiljøet, at vi alle kan ha noe å lære av hverandre?

Dette er noe av bakgrunnen for at Oppvekstgruppa fra Bydelshusets Kampenkonferanse og FAU ved Kampen Skole tok initiativ til et åpent møte for skolens foreldre onsdag 12. mai. Oppslutningen var god: til tross for det var en vakker sommerkveld, hadde nesten 60 mennesker funnet veien til skolens aula. Av de som møtte, var nesten halvparten fremmedspråklige.

Formannen i Bydelsutvalget i Gamle Oslo, Jan Bendix Byhring, innledet møtet med å gi oss en del fakta om situasjonen i bydelen:

Gamle Oslo er en bydel med en sterkt økende barneandel og en stadig dårligere barnehagedekning, til tross for at denne allerede er den dårligste i byen. Hele 30 % av barna som begynner på skolen i Gamle Oslo kan ikke

norsk, i følge Byhring. Men selv om Gamle Oslo som helhet altså har en svært høy andel fremmedspråklige beboere, skiller nærmiljøet rundt Kampen Skole, eller altså «selve Kampen» seg noe ut fra dette: Kampen har en lavere andel fargete beboere enn Oslo som helhet, det er bare 4 %

fremmedspråklige beboere, og hele 24 % av strøkets beboere har høyere utdanning. At andelen fremmedspråklige elever ved Kampen Skole er så høyt som 47 % skyldes følgelig inntak av elever fra andre strøk i bydelen og til dels også fra andre bydeler.

Fra venstre: Møteleder Ingvild Jensen, rektor Thorleif Torkildsen, leder i bydelsutvalget Jan-Bendix Byhring og konsulent fra skolesjefens kontor, Geir Johansen

Det finnes ingen videregående skole i Gamle Oslo, og andelen av elever som tar videregående utdanning i Gamle Oslo er den samme i dag som for 20 år siden.

Formannen i Bydelsutvalget avsluttet med å fortelle at noen av målsettingene med «Miljøbyen Gamle Oslo» var å få satt i stand skolene i bydelen, å skape sikrere skoleveier, og å få gjenåpnet Gamlebyen Skole som videregående skole med vekt på flerkulturelt miljø.

Geir Johansen fra Skolesjefens kontor kunne fortelle at det i Oslo nå er ca. 8 000 fremmedspråklige elever, og at disse kommer fra hele 80 ulike språk-kulturer. Men «fremmedspråklig» er da definert som en elev der en av foreldrene ikke er norsk. En mer hensiktsmessig definisjon ville nok være at ingen av foreldrene er norske.

Ved Skolesjefens kontor mener en at de fremmedspråklige elevene er best tjent med å få et undervisningstilbud i nærheten av der de bor, fordi andre nærmiljøtiltak må supplere skolen i integrasjonsarbeidet.

Rektor Torkildsen ved Kampen Skole kunne fortelle at av skolens 476 elever har 224 fremmedspråklig bakgrunn, og at disse representerte i alt 22 språk. Kampen Skole gir morsmålsundervisning på urdu, punjabi

Hva kan Kampen skole tilby disse om 3 - 4 år?

og tyrkisk. Mange av lærerne ved skolen har tatt etterutdanning i migrasjonspedagogikk. De fleste fremmedspråklige elevene går i integrerte klasser sammen med de norske, men det finnes også en mottaksklasse på barnetrinnet og en spesialklasse for urdu/punjabielever med lærevansker. De aller fleste av de fremmedspråklige elevene ved Kampen kommer fra skolens egen skolekrets (som altså i tillegg til «selve Kampen» omfatter Malerhaugen/Ensjø og deler av Tøyen og Gamlebyen).

Kampen Skole har plassproblemer og forhandler med skolesjefen om å bli kvitt noen leietakere for å få disponert alle lokaler selv. Elevtallet ved skolen har økt de senere årene. Både Vålerenga, Kampen og Tøyen har fått tilmeldt flere 1.klassinger til høsten enn de har plass til.

Svært mange av de fremmøtte foreldrene kastet seg ut i debatten som fulgte innledningene.

Her er noen av de problemstillingene diskusjonen gikk rundt:

Gjennomsnittsklassen i Oslo-skolen er på 22 elever, mens på Kampen ligger snittet adskillig nærmere delingstallet på 28. Bør det være et mål å arbeide for mindre klasser, eller er det tvert i mot slik at store klasser er en fordel fordi det da blir en større gruppe norske elever i hver klasse, slik at muligheten for å skape et norsk språkmiljø i klassen blir bedre?

Osloskolen har landets høyeste lærertetthet pr. elev, men hvordan skal en likevel kunne bli i stand til å møte disse endringene i elevgrunnlaget, når driftsbudsjettet bortsett fra lønninger er på kr. 3,- pr. elev pr. dag? Samfunnets vilje til å ruste opp skolen var etter fleres oppfatning mye dårligere enn evnen.

En bedring i barnehagedekningen i bydelen, spesielt for de

fremmedspråklige barna, vil være et viktig skritt for å sikre at flere barn iallfall kan *noe* norsk før de begynner på skolen. Men dette bør kanskje tilbys i form av halvdagplasser, evt. i kombinasjon med norskopplæringstilbud for barnas mødre.

Dessverre var det ikke så mange av de fremmedspråklige foreldrene som tok ordet. På direkte spørsmål fra norske foreldre om muligheten for at islamske barn kunne få fri fra Koranstudier iallfall et par dager i uken, kom det frem at innvandrereforeldrene har et sterkt ønske om at deres barn ikke skal glemme sin egen kultur og religion.

Det var et livlig og tankevekkende møte. Det er å håpe at det vil bli fulgt opp til høsten, og at vi etter hvert kan få til en bred dialog mellom kulturene, slik at vi kan få snudd det som måtte være av problemer til det motsatte, at vi kan se de ressursene som ligger i at vi har et flerkulturelt skolemiljø, slik at både de

norske og fremmedspråklige barna kan dra fordel av det.

Foreldre som har synspunkter på dette eller har lyst til å engasjere seg bes ta kontakt med FAU ved skolen ved Lisbeth Pettersen tlf. 22 68 84 48 eller oppvekstgruppa ved Arne Kristiansen tlf. 22 68 12 72.

**ALLE TYPER
VINDUER OG
DØRER, OGSÅ
SPESIAL-
BESTILLINGER.
NORSKPRODU-
SERT KVALITET!**

**L.C.M., Nannestadgt. 1
Tlf. 22 68 59 44**

JORDAL KONDITORI

**VI TAR I MOT BESTILLING PÅ
SNITTER, SMØRBRØD, KANAPÉER, KOLDTBORD,
RUNDSTYKKER, BAGUETTER OG ALT AV KONDI-
TORIVARER TIL STORE OG SMÅ ANLEDNINGER.**

**FERSKE BAKEVARER HVER DAG - OGSÅ PÅ SØN-
DAGER. GODE MIDDAGER TIL RIMELIGE PRISER.
DAGENS RETT PLUSS KAFFE KUN KR. 59,-
SELSKAPSSNITTER KUN KR. 58,-**

(Jordal KONDITORI)

**ÅPNINGSTIDER
MAN - FRE: 08.00 - 20.00
LØR: 08.00 - 18.00, SØN: 10.00 - 18.00
HEDMARKSGATA 29 (V/RIMI) TLF: 22 19 53 42**

Kampen kirke

I sommergudstjenestene 4. juli, 11. juli og 1. august'kl. 11 vil vi ta frem personer fra bibelen og kirkehistorien som kiken gjennom sin fortellertradisjon har holdt frem som forbilder. De var mennesker på godt og vondt som oss, men var tro mot det de visste var sant. Disse forbildene anser vi ikke som helgener i katolsk forstand. Men de gir oss næring til spennet mellom det vi er – og det vi kan bli. Slik kaller de på det beste i oss og inspirerer til handling.

Disse personene har fått sine egne kirkelige minnedager:

Seljumannamesse, 8. juli, til minne om St. Sunniva, den første erklærte helgen i vårt land. Vi tar henne med i gudstjenesten søndag 4. juli.

Aposteldagen, som opprinnelig ble feiret 29. juni til minne om apostlene Peter og Paulus. I vår kirke er den lagt til 6. søndag etter pinse, i år søndag 11. juli.

Olsok, 29. juli til minne om Olav den helliges fall på Stiklestad i år 1030 – feirer vi i gudstjenesten søndag 1. august. Knut Risan leser fra Snorre.

Kjempedager for tiende gang

KJEMPEDAGSFOTOGRAF: S. B.

Marte var der

I år igjen, men denne gangen var det jubileum, selvom arrangørene ikke hadde lagt så stor vekt på å markere det. Og som det alltid pleier å være – et hyggelig avbrekk i hverdagen og en vårfest for både store og små...

TORS DAG

“MUSIKKENS DAG”

av Audun Edwardsen

Torsdagen var den første av Kjempedagene, og den sto helt og holdent i korpsmusikkens tegn, med defilering, konsert og

andre underholdningsinnslag. Jon Herwig Carlsen var, som så ofte før, suveren seremonimester.

Kampen skolekorps hadde i anledning sitt 70-årsjubileum invitert både skolemusikanter fra Oslo indre Øst og voksne musikere med tradisjoner fra Østkannten til stevne i Kampen park. I spissen for det hele var også denne gangen Kampen Janitsjar. Selv om det er lenge siden alle gutta i janitsjar'n var fra Kampen, så har fortsatt mange av musikerne bakgrunn fra skolekorpset på Kampen. Dette kom klart til syne da skolemusikken samlet sine veteraner rundt seg i et eget jubileumskorps i anledning

dagen. Da var det mange med uniformer fra Kampen Janitsjar, men også musikere fra andre ungdomskorps.

Det er åpenbart at mange tar korpsmusikken med seg som en trivelig hobby også i voksen alder. Den trofasthet Kampen Janitsjar viser overfor bydelen Kampen, kan bare forklares ved den dype, gjensidige kjærlighet som finnes mellom disse musikerne og lokalbefolkningen.

Også det nylig sammenslåtte ungdomskorpset Oslo og Bryn Janitsjar har fått sin naturlige tilknytning til bydelen. De er vertskap for Musikkens scene i

gamle Jarlen kino. Dette er blitt korpsmusikkens nye Mekka, men det holdes også konserter innenfor mange andre grener av musikklivet. Slik er Kampens ry som musikkbydel styrket. Kampen skolekorps er glad for å ha disse entusiastiske musikerne i ryggen.

Det varmer når Kampenfolk og andre strømmer til denne parkkvelden. I år var det rekordmange som nøt den deilige ettermiddagssolen sammen med musikerne, og skapte en fin ramme om arrangementet. Midtpunktet var selvfølgelig jubilarnten selv, som under innmarsjen ble mottatt med taktfast applaus fra sitt entusiastiske hjemmepublikum.

Arrangementet viser at musikklivet på østkantskolene slett ikke er gått til grunne. Skolekorpseene på Tøyen, Vålerenga, Lakkegata, Grünerløkka og Kampen hadde mye spennende musikk på programmet, og kunne vise fram nye rekrutter. Likevel vet vi at de fleste korpseene kjemper for å sikre både rekruttering og økonomi.

Arrangementet viste at rekrutteringsmulighetene i bydelen bør

kunne bli gode på lengre sikt. Det var mange små knøtt i vogner og på pappas arm. Vi vil alle gjerne utvikle en bydel som barnefamiliene tør satse på. Da hører også musikklivet med. Kulturbyråden, som selv bor på Kampen, kan i så måte bare se ut av vinduet for å finne en av mange måter å styrke oppvekstvilkårene i den østlige delen av byen. Her finnes positive krefter å bygge på.

Takk til både musikere og publikum for en hyggelig kveld.

FREDAG

HISTORISK VANDRING

av Astrid Bryn

Undertegnede var så heldig å få tips om en historisk omvisning på Kampen. Forventningene ble fullt ut innfridd. Med Erik Melvold og hans friske og interessante kommentarer, ruslet vi rundt på Kampen.

Vi fikk en kort historisk innføring: Det er ikke enighet blant fagfolk om opprinnelsen til navnet Kampen. Noen mener det henspiller på *ffjell*, andre mener det henspiller på det franske ordet "encampement" som betyr

militærleir. Området ble engang benyttet til dette formål.

Da murtvang ble påbudt i den sentrale delen av Oslo, ble Kampen overført til Aker. Kampenområdet var den gang i en elendig forfatning, uten vann, med dårlige hus og fattige beboere. Det var ikke med glede Aker kommune overtok denne bydelen.

Men innbyggertallet økte og flere dårlige trehus ble satt opp av smarte entreprenører som raskt fikk leid bort sine 1-roms leiligheter til barnerike familier. Husene på Kampen var uten vann – dette måtte hentes i Hovinbekken ved Jordalen. Denne bekken er nå lagt i rør.

Etter å ha gått glipp av første punkt på programmet, gikk turen til Kampenparken og vannreservoaret. Dette ble bygd i 1888 og forsynte store deler av Oslo med vann. Vi beundret den vakre lille statuen av «En svømmer» laget av Anders Rasmussen Svor i 1905. Han ønsket slett ikke at hans kunstverk skulle til Kampen av frykt for hæverk. Frykten har vist seg å være ubegrunnet.

Vi beveget oss ned mot Norderhovgata og forbi Kampeslottet, som har fått sitt navn fordi det ligger så flott til med utsikt over hele Oslo.

Vi ruslet rundt og så på både nytt og gammelt. Heldigvis er mange av disse gamle trehusene etter iherdig innsats ikke bare blitt bevart, men også pietetsfullt restaurert. Vi fikk en titt inn i en gammel «bakgård» som nå var en blomstrende hage med bord og benker. Vi tittet på rekken av trehus i Familekroken og beundret et unikt murhus i Jugendstil - noe som ikke var vanlig å se på den

Neste kulturinstitusjon var Kampen skole. Ved inngangsporten står det en skulptur som ble meget kort kommentert. Jeg tror ikke Erik Melvold likte den.

Skolen ble fort for liten for de tallrike barnefamilier. Rundt århundreskiftet gikk det ca 2000 elever der, til sammenligning går det 476 der i dag.

En samfunnsbevisst skolekjøkenlærerinne laget egen kokebok til Kampen-elever. Her var råd om hvordan man kunne leve billigere: Bruke råvarer som innmat og sild. Rikelig med grøt ble også anbefalt.

Vi endte omvisningen på løkka mellom blokkene i Kampen Boligselskap. Her pleide «Kampengutta» å drive bryting og annen idrett i fritiden. Det var ikke uvanlig at det pågikk bryte-

tiden. Vi fikk se huset hvor Sigrid Undsets mann, kunstmaler Anders Svarstad, bodde en periode av sitt liv. Det er også bygd nytt på Kampen. Disse husene glir fint inn i miljøet uten skrikende stilbrudd.

Så svingte vi opp til kirken. Takket være en brann som raserte et helt kvartal med trehus, har kirken fått en romlig plass foran seg. Denne plassen har nylig fått navnet Thorbjørn Egners plass.

~ Nå er det Sommer igjen! Det er intet som du! ~
 - Det er blomster i hager! - og bakgårtsidyll - kanskje trenger ditt hår
 en kastanjeskyll? - Det er grill, det er bål, det er lyse netter!
 Vi glanser og striper, og farger fletter. Vi er ingen kløner! Vi klipper og løser!
 Om regnet siler - om sola brenner - God Sommer! til nye og gamle venner!

MICHELANGELO
 FRISØR

Kjølberggt. 24 0653 Oslo 6 Tlf. 68 74 76

Pensjonister!
 20%
 rabatt
 for kl. 15⁰⁰
 alle hverdager!
 (mand. - fred.)

EN LITT ANNERLEDES
DAGLIGVAREBUTIKK.
VI HAR BLANT ANNET:

*Fersk feta-ost
Søtt og grønn
oliven i løs vekt
Distasinøtter
Tyrkiske søtsaker*

**KAMPEN
NORSK & TYRKISK
IMPORT**

**ÅPENT: 9-20 (LØR. 9-19)
RETT BAK KIRKEN!**

BYDELSKROA FOR KAMPEN, VÅLERENGA OG OMEGN!

Hyggelig, lokal atmosfære
Levende musikk
hver onsdag
Biljard
Pizza/toast

Åpningstider:
Man.-fre. 15 - 01
Fre.-søn. 12 - 01

Hedmarksgt. 1

kamper der fra fredag ettermiddag til mandag morgen i ett kjøp.

Kampengutta har alltid vært noe for seg sjøl - fryktet og beundret. Kanskje det sunne, enkle kostholdet og «løkka» gjorde dem hardføre - trangboddhet til tross? Om Kampengutta i dag er like fryktet og beundret som dengang, kan vel diskuteres. Men en ting lever fremdeles på Kampen og det er samhold og gjensidig hjelpsomhet - en uvurderlig arv som Kampenbeboerne ønsker å ta vare på.

BLACK AND WHITE

av Johanne V. Lühr

Om kvelden hadde barn og unge på Kampen kjempedagsfest. Det var black-and-white-party og nesten alle som var der var i sorte og hvite klær. Noen var

også sminket. Det så veldig fint ut i black-lightet i storsalen. Etter at vi hadde vært der en stund fikk vi pølser, brus og is. All maten var gratis. Vi hadde tjent inn penger på de andre diskotekene vi hadde hatt i løpet av året.

De som ville, kunne gå på omvisningen rundt Kampen. De som var igjen danset og hadde det gøy. Dette var den siste diskoen før sommeren. Etter sommeren begynner vi på nytt igjen, håper vi, med disko annenhver fredag.

Barna i fjerde til sjette klasse synes det er fint å ha disko. Det er rart at ikke foreldre til større og mindre barn finner på noe lignende. Kanskje de små og de store må foreslå det selv. Gjør det, så har dere en fin ting å gjøre om kveldene.

KULTURAFTEEN

av C.C.

Og så var det kulturaften etterpå. Seniorene Simon Lauten satt der trygg i bydelshusets festsal, eller Europasalen som noen av oss kaller den, med tanke på en nær fremtid.

Han visste hva han ville oppleve, den relativt nyinnflyttede bæreren Lauten. Hans datter Marit ledet det hele med fast hånd, dyp stemme og underfundig humor. Simon Lautens dattersønn, Sjur Miljeteig, mestret sitt instrument til alles henrykkelse. Sjur er født på Kampen. Av alle som fylte Europasalen denne aftenen var det bare én til hvis vugge stod på Kampen. Om hun da hadde noen vugge.

Dette er litt interessant. Kjempe-dagenes kulturaften er innflytternes. Torsdagens musikk og

Jon Herwig Carlsen i parken er urinnvåernes dag.

Under kulturens aften leste forfatteren Sidsel Mørck prolog og mere til. Hun dikter skjønt og leser godt.

Sidsel er sosialpoet, opptatt av den store forskjell mellom øst og vest i Norges hovedstad. Hun dikter om fortidens fattigfolk i øst, menn i grått med luer. Hun snakker om hatter og gamasjer i vest.

Jeg er ikke sikker på at Ruth Finster og Greta Gulbrandsen, eller for den saks skyld Anne Grete Bø er enig med henne. Skalk og gamasjer hørte Kampen-mennene til, mer enn lenger vest.

Forfatteren Fredrik Grøgaard bergtok forsamlingen, da han leste fra sin bok: «Jeg, Wilhelm 11 år». (Kampen for 100 år siden, fortalt gjennom gutten Wilhelm).

Men noen anmeldte skepsis. De reagerte over at den elleveårige Wilhelm var opptatt av at de hadde utedoer på Kampen for 100 år siden. Da hadde nemlig ingen i Kristiania vannklosetter. De samme merket seg at 11-åringen var opptatt av at kameraten Rudolf hadde et tysk keisernavn.

Kampen Jazz med Sjur Miljeteig, Elisabeth Walker, Terje Gewalt og Peter Kjellsby fylte aftenen. Det var stort.

Så inntok pianisten Kjetil Strømme podiet. Han hadde med seg en vokalist, vestkantpiken Bertine Zetlitz.

Kjempedagene på Kampen 1993 ble Bertines. Hun tok kvinner og menn med stille storm. Stemme, foredrag, kroppsspråk – hun fylte salen. Bjørn vaktmester og

En ekte brannbil har stige! Ja, litt skuffende var det selvsagt at et så vesentlig element manglet, men brannmenne gjorde det beste ut av situasjonen: noen fikk lov å sette på uler'n. Og vi skjønner jo godt at stige bilen prioriterte en brann framfor å bygge seg sammen med oss...

jeg gikk sammen til bardisken etterpå. Vi var betatt, men spurte hverandre: Hvorfor synger Bertine om HIMMÆR'N når det heter himmelen på frognersk?

Marit Lautens kulturaftener er opplevelser, selv om vi savnet Sven Nordin. Neste år, Marit, må du taue inn Kampens store sønn.

LØRDAG

KJEMPELØRDAGEN

av Ellen Lübr

Var det regndråper som falt ned over Kampen lørdag formiddag? Det kan det umulig ha vært, det regner jo aldri på kjempedagen. Litt engstelige ble vi likevel. Skulle vi flytte inn i bydelshuset eller skulle vi ta sjansen på å være ute? Vi valgte det siste og selvsagt ble det sol.

Bydelshuset har ansvaret for Kjempelørdagen og vi hadde en lang dag foran oss. Programmet skulle starte klokka ett, som vanlig, for så å vare til klokka tre om

natta. Det skal mange velvillige hjelpere til for å få til et så omfattende program. Men her er det nok av folk som sier ja til å delta og som gjør det! Det oppleves som en kjempeinspirasjon for arrangørene, uten alle dere hadde gjennomføringen vært umulig. Ekstra gledelig er det at en del av husets yngre brukere også engasjerer seg i sjauing, oppvisninger og salg. Stå på, unger, det er dere som skal overta om noen år!

Nittedalsgata var stengt, og de parkerte bilene var erstattet med benker og bord. Vafler og pølser luktet mye bedre enn eksos og bensin. Det var fullt av publikum i alle aldre. En del nye Kampenboere hadde også lagt lørdagsturen til bydelshuset. En eldre herre fra Vålerenga sa til og med helt uoppfordret at det var bra å bo på Kampen.

Å nevne alt som gikk av stabelen i løpet av dagen vil bare bli en lang oppramsing av store og små kulturpersonligheter. (Det ene høydepunktet avløste det andre).

Hva er folk og hva er fe?

Enkelte aktører var nye i år, mens andre har deltatt flere sesonger. Kampenprisen, en tradisjon vi startet i fjor, gikk fortjent til Wenche Halvorsen. Det er mange gode minner fra Halvorsens kolonial. I tillegg til å ha drevet den, er Wenche en kraft i velforeningsarbeidet.

I storsalen underholdt de yngre med ballett, sang og teaterforestilling. Seinere på kvelden var det ungdomskonsert. Fra den er særlig Kjetil Strømme og Bertine Zetlitz et sterkt minne. Han spiller bra, og hun synger bra. Det er forhåpentlig også blitt en tradisjon.

På terrassen koste folk seg i ettermiddagssola med konsert av kirkecoret, pils og allsang. For de som nå var lei av vafler var det mulig å få en kjøttbit fra grillen før tante Aagots bluesband (som dessverre har skiftet navn) dro i gang dansen i festsalen. Sola over Kampen var i ferd med å stå opp da folk gikk og la seg. Til og med de som skulle rigge til gudstjenesten fikk seg et par timer på øyet før det var i gang igjen. Og slik er Kjempedagene, da går det i ett for voksne og

barn, men vi liker det og gleder oss allerede nå til neste år.

KAMPENPRISEN

av Greta Gulbrandsen

Kampenprisen 1993 ble tildelt Wenche Halvorsen. En innfødt Kampianer, født og oppvokst her. Hun har hatt en finger med i det meste på Kampen. Hun har vært aktiv på Kampen skole, var med når det ble arrangert skirenn i Kampen park som noen av foreldrene til ungene i Norderhovsgata fikk i stand for ca 20 år siden.

Hun var med når bydelshuset ble til, da ledet hun en mannekengoppvisning der hvor Kafé Lars ligger nå, og hun fikk inn penger på gamle klær. For de som overvar de første Kjempedagene for ti år siden, husker kanskje en underlig skikkelse i brudekjole og brukket bein, som ble kjørt i rullestol først i karnevalsopptøget. Ja, kjolen det var bruktvare og karneval skulle det være – og selvfølgelig var ikke et brukket ben noen hindring for Wenche Halvorsen.

Vi som har bodd her en stund husker butikken på hjørnet av Norderhovsgata og Skedsmogata. Den du vet med smijernsdøren hvor det står 1879 over. Den drev Wenche i mange år, til glede for mange. I 1979 var det 100-års fest for butikken. Hele gaten var pyntet, og det var mat og drikke til alle. Alle hadde en festlig dag, bortsett fra Wenche, stakkar, hun hadde meslinger. Men ingen kunne stoppe henne, hun greide det også.

Den siste ideén var å få et juletre foran kirken. Hun reiser sammen med de som hugger granen, og så får vi som bor på Kampen være med å tenne julelysene og gå rundt juletreet. Det er en hyggestund som mange setter pris på. En fin innledning til julehøytiden.

Mange verv har hun hatt gjennom årenes løp, blant annet leder av Kampen Vel. Og hun er primus motor når det gjelder Kjempedagene på Kampen.

En verdig prisvinner.

SØNDAG

REFERAT

av Siri Bryn

Og søndag opprant, men ikke som den pleier i Kampen park. Klokka 12 var det friluftsgudstjeneste på plassen foran det bitelille bassenget. Her var det bra oppmøte, folk kom ruslende til fots og kjørende i drosjer, og de som ikke satt på benkene foran Kirsti Aasens talerstol, satt og sto på gressbakkene rundt hele området. Og i år fikk vi også høre kirkens barnekor synge.

Umiddelbart etterpå var Kampen Janitsjar på plass og spilte opp

Tre glade jenter: Fra venstre Synnøve Buaas, Ida Høppe og Cecilie Endrerud

med sving og trøkk så det kilte i magen. Og parallelt kom dyra fra Sørbråten Gård i Sørkedalen på plass i sine innhegninger; sauer og geiter, to små griser, en hane og tre koner og en rufsete kanin med tre små unger. De som var i følge med sine ett- og toåringer så i hvertfall på nært hold at dette var store opplevelser. Takk til Helge Torp som stilte opp i år igjen, til tross for at Kjempe-dagene i år falt sammen med Landbruksveka, som sikkert krevde sitt av tid og krefter.

Ved ett-tiden gjorde Kampen Janitsjar seg klar for avmarsj, for nå var tiden inne for å samle alle de karnevalskledte til tog. Og turen var lang – de var vel innom det meste på Kampen.

Klokka tre var det natursti for barn, og klokka fire var det pris-utdeling. Årets nye påfunn, baking av Kampenkaka, kunne nok ha ønsket seg flere inn-sendte arbeider, for komitéen hadde faktisk en premie de ikke fikk delt ut. Men de «to» som del-tok, fikk i hvertfall lønn for stre-vet: Førstepremien, kåret med 82

stemmer av folkejuryen, gikk til tre jenter som sammen hadde laget en togkake. (Kampenalibiet er vel at vi har en toglinje rett bak skolen.) I siste liten ble toget døpt «Toget som ble en fiasko», og grunnen var at bakerste vogn ikke fikk stå lenge nok i ovnen fordi jentene trodde de hadde dårlig tid til innleveringsfristen.

Men selv om juryen ikke be-grunnet sitt valg, var de sikkert enig i at førsteprisen var vel for-tjent: Godt jobba, var det! Andre-plassen gikk til Kari Bing, for hennes Kampen-katter. Hun hadde bakt en katteremor med tre barn. På vegne av folkejuryen vil vi rose denne for god gjennom-føring.

Vi vil håpe at Vel'et prøver på nytt neste år, det tar tid å inn-arbeide nye tradisjoner!

KAMPEN SOM LIVSLØGN

*Av Per Kristian Hansen og
Øystein Sjaastad*

Ibsen skrev «Tar du livsløgnen fra et gjennomsnittsmenneske tar du livslykken fra det». (Villanden).

Akk, ja, slik var det vel på Ibsens tid og ikke nå, og i allefall ikke på Kampen! Trodde vi. Vi som marsjerte ranke og optimistiske i karnbevaldstoget under Kjempe-dagene 4-6 juni 1993, da musik-ken fra Kampen Janitsjar gjallet som en kongelig salutt mot mur-fasadene og gjennom gårds-rommene og struttet av selvtillit på nasjonens, unnskyld – byde-lens vegne, har i årevis gått rundt og trodd at vi levde i den beste av alle mulige verdener, også kjent under navnet «Den Frie Republik Kampen».

Men akk, nei, var ikke hele idyl-len tuftet på en livsløgn? Denne grusomme sannhet ante oss først under feiringen av Kjempe-dagene 4-6 juni året 1993. Vi hadde satt oss ned ute på terrassen på Kafé Lars, vår bydelskafé og fei-ringens naturlige midtpunkt og samlested, og var på verdens tak under strålende sol. Det var langt fra bare kampianere som hadde trukket inn i bydelens storstue med himmelen som tak. Nei, det vrimlet av turister, ikke bare fra naboland som Våle-renga, Grünerløkka, Gamlebyen og Tøyen. Man kom reisende med tog og automobil fra sydlige breddegrader, med bly og båt fra polarstrøk i nord, ja endog med tog fra velrennomerte strøk vest for floden. Vi ble sittende ved siden av en livsbejaende dame fra Frogner og bestilte våre halv-litere i den tro at alt var i den skjønneste orden, inntil damen hevet øyenbrynene. På tross av forsommer, fest og solskinn kjen-tes det som Fenrisulven hadde

slukt sola. Damen fra Frogner kvad da følgende limerick:

*En hitlokket tørst Frognertuppe
ble med i en Kampenguttgruppe.
«KafēLars selger øl
i små fingerbøll.
Man kan ikke se dem med luppe!»*

Så løftet hun det vi trodde var en halvliter pils i været og holdt det kritisk opp mot sollyset mens hun kommenterte objektet: «Slikt serverer man ikke på Frogner!»

Etter flere mislykkede forsikringer om at halvliterne på Kampen er perfekte, så vi oss nødsaget til å kontrollmåle halvliteren for å rydde enhver tvil av veien. Et øllometer utlånt av Ernæringsfysiologisk Institutt ved Universitetet i Oslo ble tilveiebragt, og 100 halvliterer ble behørig kontrollmålt i talløse vitners nærvær.

Hvilken katastrofe! Gjennomsnittshalvliteren målte 0,38914 l øl uten skum og 0,40038 l med skum.

Damen fra Frogner hevet øyenbrynene nok en gang, denne gangen triumferende: «Hva sa

jeg!?» Straks hørtes fy-rop og ukvemsord fra stamgjester og medlemmer av Kampen Janitsjar rettet mot de skyldige.

Vi følte oss uvel, betalte og ruslet hjem til våre respektive hjem. Damen fra Frogner har vi ikke sett på Kampen siden. Kanskje best slik. For hun har neppe glemt hvordan Kampen tapte ansikt i forhold til eksempelvis Frogner, som har over 11 liter mer pils pr. hundre halvliterer enn vår bydelskafé.

Hva ville Ibsen sagt til dette? Ville Ibsen med sine ord «Det du er, vær det fullt og helt, ikke stykkevis og delt!» ha tålt en ufull halvliter? Umulig! Men så var det dette med livsløgnen og gjennomsnittsmennesket... Før Kjempedagene kjente vi ingen kampioner som bare følte seg «gjennomsnittelig». Den slags selvutslettende mindreverdig-hetskomplekser ligger ikke for oss. Men nå føler vi ikke bare at vi er middelmådige, nei, verre enn som så. Vi er undermåls. 20% av det vi tror vi har drukket og mener vi har betalt for er luft. Vi har gått rundt og trodd på en undermåls halvliter på bydels-

kaféen. Hvor tilbakestående går det an å bli?

Nå virrer vi rundt på Kampen-høydene og leter etter vår tapte identitet, øltørstende men van-smektende og hallusinerer en breddfull halvliter som ikke fins på bydelskaféen. En utopi i skrivende stund.

«DET MYKE OVERVINNER DET HARDE»

av John Erik Frydenlund

Et av de desidert mest eksotiske innslagene under årets Kjempedager, var nok for mange møtet med Norsk TAIJI Senter, som iført luftige gevanter demonstrerte det som i programmet litt upresist ble beskrevet som «kinesisk skyggeboksing». Vi ante vel en smule skuffelse under enkelte 9-årige, strie guttelugger - de rørte jo nesten ikke på seg!?

Men slik er taiji, dvs. det er også mye mer: Taiji er en tusen år gammel kinesisk øvelsesform for selvforsvar, helse, avspenning, meditasjon og personlighetsutvikling. Blant disse aspektene kan man så fordype seg i ett eller flere, men essensielt for alle aspektene er at det handler om indre energi og likevekt. Taiji tilstreber en harmoni, en «naturtilstand», en indre likevekt mellom kropp og sjel.

Derfor er ikke dette en bråkjekk «kampsport» selv om det som selvforsvar er svært effektivt. Bevegelsene er myke og langsomme, basert på balanse og koordinasjon fremfor muskelkraft, og passer derfor alle kropp. Utøverne av taiji forteller om bedre koordinasjon, konsentrasjon, likevekt og avspenning, fysisk som psykisk.

Taiji for å roe ned kropp og sjel etter flere dager med bektiske aktiviteter.

Og hvorfor var nå Taijisenteret tilstede under kjempedagene? Fordi de i 8 år har holdt til i Trafobygget i Tøyenparken, hvor 80-100 nybegynnere og viderekomne trener hver uke. Når nakemusklene blir for stramme og mavesyren bobler, kan du ringe 22 49 92 62, eller skrive til Norsk TAIJI Senter, Stubberud Gaard, 0759 Sørkedalen, Oslo, for mer informasjon. TAIJI så veldig godt ut!

jef

Smånytt

Ragnhilds handverks- og gavebutikk, Bjørnebæret, det tidligere strikkeverkstedet på loftet i Bydelshuset, har nå etablert seg i flotte lokaler i Bogata 22. Ragnhild selger

strikkevarer både sommer og vinter, og hun strikker på bestilling hvis man ønsker det. Trafikkgruppa burde ta seg en tur, nå er det nemlig trafikkvennlige T-trøyer med 30 km påbudsskilt å få kjøpt.

Ragnhild kan også ta ting i kommisjon. I følge plakatteksen på vinduene, skal offisiell åpning foregå 14. august kl. 12.

Åpne dører i Nannestadgata 1

Kampenposten har tidligere rapportert om gledelig oppussing og aktivitet på en eiendom som altfor lenge utgjorde en utrivelig innfallsport til Kampen.

Nå begynner vi imidlertid å

skimte konturene av et "nytt", koselig hus, og sannelig er det ikke blitt butikk også. Asgeir Larsen og Ingeborg Hille har startet et utsalg for vinduer, dører og reoler, og skal ha ros for å selge kun norsk kvalitet, og da ofte fra mindre fabrikker.

Fast lavpris har de også, så butikken er vel verd et besøk om du skulle behov for slike varer. Dessuten får du hyggelig, personlig service og gode råd av Asgeir, som både har tømrerbakgrunn og er teknisk utdannet - de ferdighetene har han tenkt å la komme frivilligsentralen i Bydelshuset til gode. BRAVO!! Og som den ekte nærbutikken det er, så er det også mulig å stikke innom på kveldstid.

SLAKTEREN

Grilltid, og vi har grillmat!

Gunnar Ruud

BYDELENS SPESIALFORRETNING
Norderhovgata 7 - tlf: 22 19 59 80

Nå blir det frivilligsentral på Kampen!

For et år siden skrev jeg i Kampenposten at det skulle bli mulig å komme igang med en frivillighetsentral i Kampen Bydelshus høsten 1992. Slik ble det dessverre ikke.

Våren 1992 søkte vi Miljøvern-departementet om midler til å starte opp, og penger ble bevilget høsten 1992. Men, som det meste her i verden tar forberedelser tid, sånn også her. Det har vært arbeidet med å innrede lokaler til sentralen, med å få folk i de frivillige organisasjonene til å delta i forberedelsene, og det har tatt tid å utvikle ideer om hva slags oppgaver sentralen skal konsentrere seg om.

NOEN TANKER OM KAMPEN FRIVILLIGSENTRAL

Sentralen skal etableres i lokalene til den tidligere «Kampen Englefabrikk» i Kampen Bydelshus, et velegnet og lett tilgjengelig lokale på ca 45kvm byggets 2. etasje.

Ambisjonsnivået er nokså høyt, selv om vi starter i det små. Etter hvert vil forhåpentligvis sentralen bli kjent og de som bruker den mange. Vi håper at frivilligsentralen skal bli;

-et teknisk hjelpesenter for bydelshuset og distriktet.

-et sosialt treffsted for distriktet.
-et sted å videreutvikle ideer for aktiviteter i bydelshuset, og å bidra til å gjennomføre disse.

VIL DU VÆRE EKSTRA-BESTEMOR ?

Petter og Karin har laget en informasjonsfolder om frivilligsentralen. Her er det mange aktuelle stikkord for hva slags tjenester vi kan yte;

Henge opp gardiner, gå tur med hunden, gå ærend, passe barn, få reparert støvsugeren, følge-tjenester, rådgivning og veiledning innen offentlig sektor, telefonkontakt, støttekontakt, praktisk arbeid, kontakt med andre, mm. Arbeidet skal baseres først og fremst på frivillig innstas.

Sentralen skal ikke erstatte, men supplere det offentlige hjelpeapparatet. Den skal heller ikke overta oppgaver som tradisjonelt løses av det private næringsliv.

BLI MED I ARBEIDET

For dere som er interessert i å bidra med frivillig innsats eller har behov for tjenester, er nå tiden kommet for å ta kontakt. Kontakt Petter i Bydelshuset, tlf. 22 68 45 02, eller Robert på kveldstid, 22 68 03 48.

Til å delta i en slik frivilligsentral trengs alle kategorier folk som

Siste:

På oppstartingsmøtet 22. juni, ble det vedtatt å ansette en person på 1/2 tid fra 1. september,- foreløpig for et halvt år. Stillingen vil bli utlyst.

kan avse noen timer av og til for å bidra med noe innsats. Her trengs tekniske kunnskaper, organisatoriske kunnskaper, og folk som kan drive sosial virksomhet.

FRAMDRIFT I ARBEIDET

Vi kan dekke noe lønn til en leder første halvåret pga tilskuddet fra Miljøverndepartementet. Men skal vi klare å utvikle frivilligsentralen i Kampen Bydelshus, trengs ansatte utover det første halve året. Dette er foreløpig ikke løst.

Dessuten trengs medhjelpere, både tilsatte på sysselsettingsmidler og frivillige (pensjonister, aktive som har noe fritid til disposisjon, ungdom som er interessert, o.l.)

Gjennom prøvedriften første halvåret må sentralen utvikle et andelssystem med medlemskap fra borettslag, sameier, private småhus, organisasjoner, mm. som helst kan bidra til å gi et økonomisk grunnlag for driften. Samarbeidet med bydelsadministrasjonen i Gamle Oslo er også viktig. Her kan kanskje også noe driftsstøtte etterhvert sikres. Videre trengs samarbeid med øvrige frivillig- og service-sentraler i byen.

HAR DU LYST TIL Å BLI MED PÅ DETTE, SÅ TA KONTAKT !

KAFÉSTROFALT

– En gjest snakker ut

Sola hamrer mot stuevindue, det er søndag, tidlig i mai, klokka er litt over 15, det er sommer med stor S i Oslo. Varmt! Veldig varmt. Etter en lang, fortjent formiddagsøvn, virker det nærliggende å oppsøke terrassen på Oslos – i utgangspunktet – fineste uteservering.

Det er lite folk på kafeen. Ikke noe rart i det, alle vettuge folk ligger jo og svetter utendørs. Allikevel, man har tatt med seg litt søndagsjobb under armen, papirer man fredfylt kan bla i under en ubarmhjertig sol, og er klar for kampen Bydelskro, Kafe Lars.

– En pils!

Man er ved disken. Et kort, tillitsfullt og velvillig sekund holder man ikke øye med tappeprosedyren.

– 29.

Jo, jo, akkurat nå er 0,4 l. øl verdt 29 kr., så vi spør nærmest i forbifarten:

– Det går an å sitte ute, ja?

– Nei.

– Ikke? Det er da sommer?

– Nei. Det er ikke apent.

– Men det står da bord der, og stoler, og askebeger?

– Det er ikke apent.

– Jammen, ... det er da så fint vær! Kan ikke sitte inne i slik sol! Vi drypper av svette, utvendig, og begynner å skumme, innvendig.

– Vi har ikke tørket av stolene. Dessuten åpner vi ikke terrassen før i morgen.

– En stol kan jeg da alltid tørke av selv! Jeg vil bare sitte ute – det er da det været!

0,4-literen kommer på disken.

Har skum og kullsyre forduftet i sjenanse over disputten? 29 kr., i hvert fall.

– Sorry, kamerat, det er ikke apent, skjønner du.

Den overbærende, faderlige (jeg er tross alt bare 37 år) tonen har fått et anstrøk av irritasjon. Disse gjestene!

– Men hvorfor kan jeg ikke sitte ute? Det er da ingen som orker å sitte inne nå?

(Det er 3 – tre – gjester i lokalet. Søndag ettermiddag!)

– Nei, altså, det er så mange som vil sitte ute, at om vi lot deg gjøre det, så ville alle...

Ja, vel. Jeg innser min brøde, og tusler med skamrødmen brennende i kinnene mot mitt bearnaisebesudlede innendørsbord, hvor jeg så i kvelende sommerduft "nyter" østkantens dyreste og daueste "halvliter". Jeg har dummet meg ut. I ren vårhet trodde jeg at *dette* vel måtte være stedet i dag. La gå, jeg var ubarbert, men det var da vitterlig moderne i forrige uke? Men at jeg så til de grader skulle bryte med den dannede praksis på Kampen Bydelskro?

Jeg er sur. Sur nok til å skrive en artikkel som enkelte nok vil sette i vrangstrupen. Og vrangstrupen er et relevant begrep i denne sammenheng, for vi snakker om en kafe som et stigende antall Kampenfolk hverken finner spiselig eller drikkelig.

Og det er synd, for maken til gunstig utgangspunkt skal du lete lenge etter. Før jeg går videre, vil jeg minne om noe mange Kampenboere ennå ikke

har klart for seg: Bydelshuset *driver ikke* Kafe Lars. Huset som sådan har flere aktiviteter gående enn noensinne. Driften av Kafe Lars er imidlertid satt bort til leietagere som driver stedet som et hvilket som helst annet kommersielt foretak.

Flere burde forøvrig vært klar over den innsatsen en del kampianere har gjort for å holde bydelshuset flytende på et økonomisk opprørt hav. Derfor er ikke dette et angrep på Bydelshuset – selv om det er de som utpeker leietageren – men på de som er ansvarlige for hvordan stedet fungerer. M.a.o.: Vi tenker ikke *først og fremst* på kelnere og stab forøvrig.

Med "gunstig utgangspunkt" tenker jeg på tre faktorer: 1) En flott, sentral beliggenhet 2) Koselige lokaler og byens (potensielt) hyggeligste utekafe, og 3) En velvilje og sympati i ryggen fra Kampenboere og nærmiljø generelt som mang en restauratør ville gitt spritbevilgingen sin for. Så hva har gått feil?

"Kafe Lars?" spør hele østkantens "Lille Rosin", Ruth Andersen, fra Brinken (som vi stadig vil ha som spaltist i Kampenposten!). "Nei, dit går vi ikke, det er kafe for dem fra Kampen Vest, det," fortsetter hun, og setter slik fingeren på ett av ankepunktene mot Kafe Lars. Akkurat det utsagnet gjenspeiler gamle holdninger og sosiale skillelinjer som vi burde slutte å late som ikke eksisterer.

Poenget er at Kafe Lars pr. i dag, av mange grunner, ikke fungerer som en *bydelskro* – og

Gjengitt UTEN tillatelse fra Saul Steinberg

det var det den var tenkt som. Jeg skal ta for meg noe av det jeg mener er feil, og ber om å bli trodd på min hensikt: Å minne om hvilket potensial Kafe Lars har. Vi på Kampen fortjener en kafe, eller bydelskro, som passer til strøket vårt. Hvorfor kan vi ikke få det?

Dialogen i innledningen er dessverre autentisk, og illustrerer pinlig enkelt mye av det som skurrer ved det som skulle vært selveste Kosekroken for hele Kampen med omegn. Derfor vil det vanke kjeft på håndgripelige faktorer som pris, kvalitet og

service. Disse faktorene hviler imidlertid på overbyggende, uhandgripelige begreper: Holdning, og forståelse av hva en driver med. Et eller annet sted i Kafe Lars-systemet er det slatt an en tone, en tone betjeningen, i første rekke, men også gjestene, må danse etter. Den tonen er sur, og jeg er ikke den eneste som foretrekker å være veggpyrd.

OM Å SPISE

Meny: Tilbudet er OK, det, på papiret. Jeg kjenner mange som har spist seg gjennom måneder og år på Kafe Lars. De færreste

av dem har fortsatt den praksisen. Så er det da også en del av siden hovedstadspressen løftet Lars til skyene, både for mat og miljø. Sammen med flere kjente oppsøkte jeg for en god stund tilbake Kafe Lars for å få noe i livet - til tross for atskillige frustrerende møter med det lokale kjøkken. Klok av skade falt valget på TACO, en enkel, populær, meksikansk rett, hvor skjell av maismel fylt med kjøtt utgjør essensen.

Den kan de da ikke klare å ødelegge, tenkte vi. Feil. Vi fikk en tallerken bestående av to handfuller visken kinakal - selvfølgelig med en botte Thousand Island over - 2-3 agurk/tomat-skiver, 2 teskjeer hermetiske maiskorn, og: 2 - to - maisskjell fylt med et minimum kjøtt, enda mer visken kinakal, minimalt med ost, og litt rømme. Fordi hele tallerkenen svømte i blankt fett, var maisskjellene, som altså skal være spro, forvandlet til en dystert utseende grøt, og retten som sådan dømt til å spises med skje. Egentlig ganske godt gjort, all den tid retten fortrinnsvis skal spises med fingrene. PRIS: 86 kr.

VI MINNER OM: På Los Amigos, en ypperlig, meksikansk restaurant ved siden av SAS-hotellet, kan du fortsatt bestille en TACO BASKET. Da får du en kurv med 5 - fem - glovarme, sprøstekte skjell fylt til randen med velkrydret, mørt kjøtt, fjell av reven ost, nykuttet varløk og iskald rømme. Nachos-chips og deilig dip ved siden av er selvfølgelig gratis. PRIS: 78 kr.

Hva er galt med Kafe Lars?

Vi har spist fiskepudding i rekesaus. Puddingen var sur, rekene var 5, og de skrelte potetene måtte skrelles en gang til, så de hadde nok ligget lenger enn de 35 minuttene det tok å få

maten på bordet.

Vi har spist "kinesisk spaghetti" til 75 kr, en svært blodfattig opplevelse. Men retten *kan* være god, det er den for eksempel på en del av byens *Kinaarestauranter*. Der koster den til gjengjeld aldri over 60 kr.

Hva er galt med Kafe Lars?

Hva med en gresk salat (definert som "smarett")? Kinakål (hva gjør na den i en gresk salat?), tomat, oliven, fetaost, PRIS: 72 kr. Vi har til dags dato aldri sett høyere pris på denne retten på noen *gresk* restaurant her i byen. Så beløper da også ingrediensene seg til både 3 og 4 kr i innkjøp.

VI MINNER OM: Hos greske Birken Lunch på Grünerløkka får du større, mer innholdsrike (agurk, tomat, rød løk, svart og grønn oliven, masse fetaost og deilig dressing) porsjoner, 35,- for liten, 50,- for stor. Tzatziki (kjølig hvitløkyoghurt m/ frisk, reven agurk) og nybakt brød hører til, gratis.

På Cava Lemona i Sandakerveien, også gresk, fikk jeg med meg en boks hvitløkoliven hjem, gratis, fordi jeg ytret behag over det ellers glitrende måltidet (full middag til 70 kr.), og så heller ikke nei takk til noen leiver av det hjemmebakke, nydelige sol-sikkebrødet. Gratis? Selvfølgelig.

Hva er galt med Kafe Lars?

Hvorfor koster wienerschnitzel, biff, entrecote osv. osv. 20-30-40-50 kroner mer på Kafe Lars enn noe annet sted øst for elva?

VI MINNER OM: Kafe Lars er en bydelskro, ikke en gourmet-restaurant, hadde den vært det sistnevnte, hadde prisene vært svært så rimelige. Kafe Lars fungerer i dag ekskluderende for

store deler av Kampen. Det er 2700 husstander bare på "kjerne-Kampen". Hvis Kafe Lars hadde *villet*, kunne de hatt dobbelt så høy omsetning. Men da hadde de måttet gjøre som alle andre i en tøff bransje: Tatt i bruk pris, service og kvalitet som konkurranse-elementer. Eller tror Kafe Lars at de ikke har konkurrenter?

Før kom folk fra hele Oslo for å kose seg på Kafe Lars. Er de ikke velkomne lenger?

Forholder det seg kanskje slik at deler av Kampens befolkning ikke "passer" på Kafe Lars, og at øvrige kampianere må skjermes mot dem? Hvem er i så fall disse uønskede, hvordan ser de ut, hvor god rad har de, hva spiser de, hva drikker de, og hva er forresten korrekt antrekk for å få servering på en kafe på tjukeste østkanten? Er de unge? Gamle? Flere gjester har stilt seg selv det spørsmålet.

Alle Kampens pensjonister kan få seg en like god, om ikke bedre, - og billigere - middag på mange andre spisesteder i overkommelig avstand. Og da har vi tatt hensyn til pensjonistprisene hos Kafe Lars.

Avdøde Tom & Tones Cafe i Normannsgata (nå Good Luck, med dagens til 55 kr, norsk og kinesisk, inkl. kaffe), var et godt eksempel i så måte. Verdens største porsjoner god, hjemmelaget mat for 50-60 kr.

Og på Galgeberg Corner får du stadig god pizza til 2-3 personer for kr. 49,-.

Hva er galt med Kafe Lars?

OM Å DRIKKE ØL

Hvorfor er Kafe Lars det eneste stedet øst for elva som har innført den jålete, snobbete og med rette utskjelte 0,4-halvliteren? Og det til en pris som

ikke hører noe sted hjemme? Kampen er ikke Aker Brygge! Du får gode, gammeldagse halvlitere, også utendørs, fra kr. 22,- mange steder i ga-avstand fra Kafe Lars. Slitne steder med slitent klientell, sier du? Jeg sier som Wenche Myhre: - Prøv en, da vel!

Kafe Lars benytter seg tydeligvis av bryggerikrigens kortvarige gleder (for restauratørene): I løpet av drøyt 2 år har ølmerket skiftet fra Ringnes, til Borg, til Aass, til Hansa,... Bryggeriene går inn med *mange* kroner for å bite seg fast på restaurantmarkedet - hvorfor kommer det ikke kundene til gode?

VI MINNER OM: På Valerenga Vertshus koster halvliteren 29,- (24,- på happy hour, dessuten viril, mørk bitter "Porter" til 32,-), på Good Luck 25,-, på Galgeberg Corner 22,-, på Tøyen Bydelskro 23,-, på Treffnen 24,-, på Darbar 28,-... Er det så simpelt der, sier du? Spør folk, bl.a. fra Kampen, som er faste gjester der!

Hva er galt med Kafe Lars?

En annen skal er Kafe Lars' praksis med å servere dødt, lunkent øl. Så sant tappefrekvensen ikke er svært høy, er det dødsdom for et glass friskt øl å få en slant dødt ditto slengt oppi. Akkurat det er fast praksis på Kafe Lars, og påtaler du det, får du sure miner i retur. Igjen: Disse gjestene! Om ikke Kafe Lars vet det, så ta imot følgende enkle tips: Ølglass skal ikke brukes til melk, de skal ikke vaskes i Zalo, og øl skal være kjølig.

OM Å DRIKKE VIN

Dette skal vi gjøre oss fort ferdig med, enhver som har drukket vin

på Kafe Lars har selv argumenter nok. Kafe Lars kjører en vinprispolitikk som hver uke får kjeft i Dagladet, Aftenposten, Arbeiderbladet og VG. Etter hvert har byens restauratører tatt notis av det, og moderert sin tøylesløse avansehungere. Så ikke på Kafe Lars. Før var tommelregelen at en restaurantvin kostet snaut 3x polpris. På Kafe Lars koster en flaske enkel Pampas stadig 159,-. Polprisen er 59,-. På Galgeberg Corner får du Norsk Rødvin - som ikke er noe dårligere - til kr. 99,-. Polpris: 53,-. Prisen pr. glass er hhv 37,- og 24,- for samme mengde.

Ma vi fa lov til å minne om Markveien Mat- og Vinhus, og da spesielt Vinbaren, som konsekvent kjører 2-gangen, og gir deg mulighet til å utforske argangsviner til 30-40 kroner for glasset? Men det er kanskje simpelt der også?

Hva er galt med Kafe Lars?

OM SERVICE:

Vart nest-nest-siste besøk fant sted 17. mai. Kafe Lars markerte høytiden med å skru opp prisen for jule"halvliteren" til 33 kr.

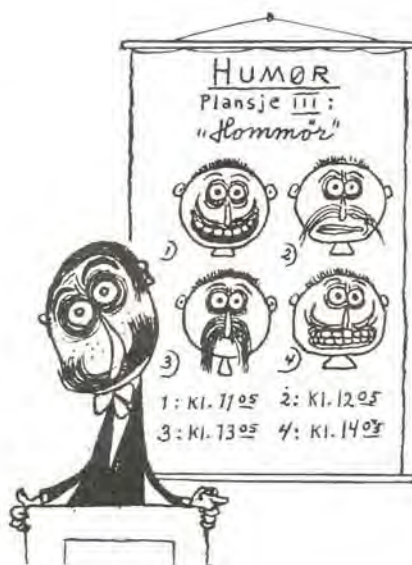
Det gir en halvliterpris på 41, 25! Slå den, Hotel Savoy (39,-)! Videre fant de det riktig å sløyfe gratis pafyll av kaffe akkurat denne dagen - det var jo tross alt en festdag! Slikt vitner om gangsyn grensende til det trafikkfarlige. Som kunde, altså GJEST (pugg ordet, Kafe Lars), forstår jeg såpass at det kanskje er økte lønnsutgifter på en slik dag. Spørsmålet blir allikevel: Hvorfor ikke i utgangspunktet legge prisene på et slik nivå at de taler et ekstra løft? Skal se det til og med ble flere kunder av det! Om det da ikke ville være til

sjenanse for det opphøyede etablissement på Kampen Vest.

Etter å ha stirret matrestene etter min forgjenger ved bordet oppfordrende inn i potetøyet i ca. 1 1/2 time, fant jeg det pakrevet å bytte bord. Akkurat denne dagen følte jeg ikke noe spesielt sug etter min nestes avfall. Etter ytterligere en steindød "halvliter" til kr. 33,-, begynte ens smule hjem å virke forlokkende.

Det olme potetøyet på min forrige plass regjerte fortsatt bordet, og skulte nå på barn med is og tørste foreldre som lurte på om Farriskilden i Larvik midlertidig hadde gått tørr. Jeg har foreløpig ikke snappet opp meldinger i media om en slik tørlegging.

Det hadde gått tre timer. Poteten vant, Kafe Lars tapte. Og hvis det var så "mye å gjøre": Hvorfor ikke ha tilstrekkelig med folk på jobb? Gjester gikk i frustrasjon og sinne over service og serveringstid!

Gjengitt UTEN tillatelse fra Fredrik Stabel

Hva er galt med Kafe Lars?

På sitt verste pretenderer Kafe Lars å være et dekadent Wiener-

eller Berliner konditori i de glade tredvearene - man skal være pen i tøyet, nyte sitt overprisede rødvin- eller sherryglass, (man er jo forskanet for omgang med vanlige folk, *berment!*) skumme av fryd over sin forlengst avledne, radyre "halvliter", spise sin sure fiskepudding eller fettdryppende, "eksotiske" rett, man skal holde sin nestes storknede, brune saus og potetøye hellig i minst tre timer, og man skal fa leve lenge på Kampen.

Er det dette som er visjonen bak det naværende Kafe Lars?

Visst er jeg sur! Og visst er dette subjektivt - hva skulle det ellers være? Er Kafe Lars *objektivt* når de ikke gir gjestene valuta for pengene? Inntil Kafe Lars kan dokumentere hvorfor de er "finere" - og dyrere! - enn alle andre serveringssteder øst for elva, blir jeg nødt til å spørre igjen.

Hva er galt med Kafe Lars?

Gjør døren høy, gjør porten vid, stikk fingeren i Toro-bearnaise-sausen, og husk hvem dere er til for. *John Erik Frydenlund*

PS! Jeg ser vel ikke *helt* bort fra at denne meningsyttringen vil vekke debatt. Det var da også noe av meningen. Være spalter er selvfølgelig åpne. God sommer!

Stor aktivitet på Kampen Verksted

Liten plass og enda mindre tid gjør at dette dessverre må bli kort: Fra 28/8 og i 14 dgr. utover går "Høstutstillinga" av stabelen over 1000 kvm, her er det fritt fram for kunst og kunsthåndverk for alle som "vil vise seg fram", dessuten gjøglere, dikt, film og konserter. Pamelding kr. 120,-, opphenging starter 1-8. Og i oktober blir det stor teaterfestival med mange kjente, internasjonale og norske navn. Mer om det i høst. Og i mellomtiden kjempes det videre for KV's fremtid...

Og det var tidlig, tidlig...

Jeg innrømmer med en gang at mitt forhold til første mai er mer hyggeorientert enn politisk motivert. Så når jeg forteller at jeg gikk i tog på første mai, er det altså som haleheng etter Kampen Janitsjar.

Klokka er sju og det er nesten varmt allerede. Et stille Kampen bader i lav morgensol. Det er første mai. Jammen var vi heldig med været. I det fjerne høres janitsjarmusikk, og i en slik fin morgenstund *må* vi bare ut og se hvor det kommer fra.

Vi går etter lyden, men blir et øyeblikk distraherert av noen spinkle munnsplittoner, ja, er det ikke selveste Internasjonalen... Bildet av et lystig lag frokost-

spisere farer gjennom hodet, men øyeblikket etterpå ser jeg hvor lyden virkelig kommer fra: I et åpent vindu i lille Filipsgate står en eldre mann og spiller sin Internasjonal. Et glimt jeg vil huske lenge, fordi det anerkjenner meg at det var en ektefølt hyllest til dagen jeg var vitne til.

I Skedsmogata innhenter vi Kampen Janitsjar, stramme gutter med press i buksa og arm-lengdes avstand. De har allerede fått et lite, uryddig påheng: Lille Ole-Christian i pyjamas og litt for store gummistøvler ser ut til å ha hoppet rett ut av senga for å følge marsjen. Og sammen dannet vi en liten, uensartet gruppe: Et barn, en hund og dens eiere, en eldre herre med videokamera,

en yngre herre uten, og oss selv (mor og lite barn).

Korpset passerer skolen og gjør et lite opphold på Thorbjørn Egners Plass hvor de spiller litt «mykere marsjtakter». Søvnige ansikter titter fram i åpne vinduer og bak gardiner.

Deretter tramper vi videre: Nedover Normannsgata til Ullensakergata hvor vi svinger brått nedover til Brinken. Videre ned Hagegata og til venstre, før Tøyensenteret, der det hele løser seg opp. I løpet av få minutter forsvinner hele korpset, antagelig på vei til flere jobber; det er jo 1. mai...

Siri
Bryn

JORDAL BLOMSTER-JOHN

VI TAR I MOT BESTILLINGER PÅ BUKETTER OG DEKORASJONER TIL
ALLE SLAGS ARRANGEMENTER. VI LAGER OGSÅ BÅREBLOMSTER,
BÅREBUKETTER, DEKORASJONER OG KRANSER.

VI BRINGER SÅ GJERNE. VELKOMMEN TIL
BLOMSTER-JOHN, HEDMARKSGATA 29. TELEFON 68 53 14

Kampen Boccia-klubb

FOTO: METTE LARSEN

**De spiller i Kampen Park,
hver lørdag og søndag, gjennom et langt sommer-
halvår – Kampen Boccia-klubb.**

Det måtte en mann til. Vår store kunstmaler Peer Lorentz Dahl tok initiativet og utnevnte seg selv til president på livstid. Men Peer Lorentz er demokrat og ville ikke være enehersker. Derfor meddelte han at hans datter Joronn Galleri-eier er klubbens vise-president så lenge hun er presidenten underdanig. Flere med verv vil ikke Peer Lorentz ha.

Boccia er menns glede i Middelhavslane. Annerledes er det på Kampen, selv om Jan Erik

Dimmen Hansen ble den første mester. Året etter ble han slått ned i joggeskoene av hun som var nesten a poeng med ham i åpningsfasen, Barbro Hippe.

Boccia-klubben i Kampen Park er kvinnedominert. Det stiller alltid flest kvinner og ut fra en referents synspunkt er de påfallende sjarmerende alle sammen. Sterke er de også. Billedkunstneren Liv Ørnvald er mer aggressiv enn sin samboende arkitektmann fra Bergen som snakker østlandsk. Filosofspiren Marit Bache kaster

glimrende hvis hun er på lag med en annen som også er født og oppvokst på Nesodden. Kampenjenta Mette Larsen kommer. Kampens første teatersjef etter Einar Rose, Anne May Nilsen, har mer glede av spillet, enn hun mestrer teknikken. Styremedlemene i Kampen Bydelshus, Sidsel Mørck og Karin Jarnfeldt har internasjonale talentspeidere ennå ikke fått øye på.

Banens mest temperamentsfulle spiller er Lone Klem. Det kan ha sammenheng med at hun er pro-

fessor i italiensk litteratur. Vise-presidenten vurderer om hennes far skal innføre gule og røde kort.

Jazzfantomet Marit Lauten er slugger, men tar hverken seg selv eller idretten tilstrekkelig høyti-delig. Inger Karlstad er med og liker det. Men siden hun er hedmarksjente syns hun nok ikke kulekastingen er ordentlig sport. Jeg tror hun ville vært suveren i melkespannkasting.

Kari Børseth, kontorsjef i trygde-retten, er medlem. Hun plasserer seg gjerne på benken. Som ber-genser synes hun østlendingene er noe vulgære i idrettsutøvelse. Mona Larsen, journalist i Arbeiderbladet, har et godt sosialde-mokratisk grep om kulene, selv om hun sender dem litt venstrev-ridd. Det kommer hun til å gjøre også etter vi (heldigvis) er blitt medlem av EF.

Björg Haavardsholm møter ikke så ofte, hva mange i klubben beklager.

Superlærer Ellen Hansen er med

og studerer Kristin Buaas. Men vise-presidenten synes disse to ikke helt har fattet alvoret. Kam-pens italienske alibi, Stephania, spiller når hennes barn ikke kre-ver sitt og mere til.

Leseren kan her spørre om det ikke er noen menn med i par-ken?

Selvsagt er det det. Kampen Boc-cia-klubb er internasjonal, har mannlige medlemmer fra Kam-pen, Danmark, Notodden, Tromsø, Bergen, Haugesund, Bøler, Sverige, Nordstrand og mange andre underlige steder.

Dette til tross har årets sesong vært preget av manglende like-stilling – suveren kvinnedomi-nans, inntil et gitt tidspunkt. Da dukket nemlig Betty Andersen opp med sin Frode Engedal, begge forretningsdrivende, (som forventes å bli gode annonsører i Kampenposten). Frode gjorde en stille entre på boccia-banen, for-søkte seg frem, kastet påfallende beregnende.

Så kom han på lag, eller på *bold* som det heter på dansk-kam-pensk, med Barbro. Et tideverv fant sted. De var suverene. Lone K. nedla professoral protest. Saken er til behandling i anke-nevnden, som består av presi-denten.

Man er spent på nevndens avgjø-relse. Frode Engedal er muligens ikke amatør i Kampenforstand. Han har store pokaler fra boccia-turneringer i den italienske byen Belaria ved Adriaterhavet. Noen hevder endog at han er italiensk mester i sandstrandsboccia.

Kampenpostens boccia-referent

Bydelsutvalget i Gamle Oslo har hatt supplerings-valg til bydelens eldreråd. To Kampenbeboere er valgt til å være med å ivareta eldres interesser i bydels-politikken. Det nye med-lemmet er Anna Sophie Danielssen, lektor på Nor-ges kommunal og sosial-høgskole og det nye vara-medlemmet heter Marie Hagerup Hansen. Hvis du ønsker å sette noe på dags-orden, eller om du har meninger om eldrepolitik-ken, kan Eldrerådet nås gjennom Bydelsforvaltning-en, tlf 22 68 35 06

Ballett til høsten? Ballet-ten rykker inn i bydelshuset og du kan velge mellom følgende kurs:

Musikalsk ballettførskole for barn 5-6 år.

Klassisk ballett for barn 7-8 år og 9-11 år.

Jazzballett for «voksne kvinns» som er en enkel, effektiv og morsom trim til fengende musikk! Påmel-dingen skjer til høsten og arrangøren er Jo's Ballett-skole.

Melding fra Hovin Rotary: Etter flere år med tilhold i Tøyen Hovedgård flyttet Hovin Rotary Klubb i vinter sine møter til Leif Ryves Saloon på Kafé Lars. Hovin Rotary har som et av sine mål dette året å holde seg informert om aktiviteter i lokalmiljøet og å infor-mere lokalmiljøet om Rotary's virksomhet. Informasjon om Rotary kan fåes hos Leif Leo Østbø (22 60 23 90) eller Trond Bastiansen (22 68 91 83)

NORDERHOVGATA
OG DAMVOKTER'N
BARNEHAGE HAR
LEDIGE Plasser
FRA HØSTEN.
RING OSS ELLER
STIKK INNOM
VÅRT KONTOR.

**Kompetansesenteret
for Private Barnehager
A/S**

Bøgata 19
Tlf: 22 67 28 83
Fax: 22 67 28 83

LESERINNLEGG!

Leserinnelegg til trafikkgruppa i Kampen Vel

Farlig lekeplass

Jeg leste Meretes innlegg om trafikksituasjonen på Kampen, samt trafikkgruppas svar i vårnummeret av Kampenposten. Det er virkelig aktuelle problemer som reises. Kampentrafikken er ikke idyllisk for småbarnsforeldre!

Det forundret meg imidlertid at et viktig problem i så måte ikke ble tatt opp, nemlig lekeplassen bak Kampenparken. Det er en hyggelig lekplass med plaskebasseng om sommeren og nok av lekeapparater. Det blir mye brukt av barna i området, og er et viktig møtested for foreldrene.

Men hvorfor i alle dager har lekeplassen gjerde kun på den ene siden? Den siden som vender mot Sons gate har ikke gjerde. Som foreldre er det slitsomt å hele tiden være på vakt for at barna ikke skal løpe ut i veien,

og langt fra alle bilkjørere tar hensyn til at barn leker i dette området. For meg som har en sønn på 2 år er det mer et ork enn en avkobling å ta en tur på lekeplassen, da jeg hele tiden må gå etter og passe på at han ikke kommer for nære veien. Han er nemlig for liten til å forstå at den er farlig.

Jeg vet at det er flere med meg som ergrer seg over dette. Hva mener trafikkgruppa? Er det muligheter for å få satt opp et gjerde her? Hvilken instans er i så fall den rette å henvende seg til, og er dette noe dere kunne tenke dere å ta opp?

For ikke å svartmale situasjonen helt, vil jeg gjerne benytte anledningen til å takke Kampen barnepark som ligger i Kampenparken for at de den siste tiden har latt porten stå åpen på ettermiddagen og i helgene slik at andre barn også kan leke her.

Hilsen Cecilie, småbarnsmor

Kampenposten har vært i kontakt med Trafikkgruppa, som sier følgende: De har full forståelse for at dette er et problem, men det er ikke deres arbeidsområde å få satt opp gjerder. De jobber med saker som har med selve trafikken å gjøre, som for eksempel å få laget trafikkdumper og innsnevringer, fotgjengeroverganger og andre midler som kan hindre bilene i å kjøre fort. Parker og gjerder er det Parkvesenet som tar seg av, og hva sier nå de i sakens anledning? De er heller ikke i mot gjerde. De har en sysselsettingsgruppe som til enhver tid diskuterer lignende saker, og gjerder for å sikre barns lek mangler flere steder i Oslo. Det beste en kan gjøre i denne saken, er å sende en skriftlig henvendelse direkte til Park og Idrettsvesenet v/ Per Øyen, Kingosgt.17, 0457 Oslo. En søknad vil bli seriøst vurdert.

Red.

Kampen – bare idyll?

Vi er mange som trives her på Kampen. Alle som hører at vi bor på Kampen sier at vi virkelig bor på et idyllisk sted her i Oslo. «Stille og rolig på Kampen», sier de. Og det er nok sant for mange av beboerne her. Men ikke for oss! Vi bor antagelig på Kampens mest populære hjørne. Da snakker vi om hjørnet Sørums gate/-Bøgata ved videokiosken. Det er nesten utrolig hvor mye enkelte av Kampens unge menn må røpe av mangel på vanlig folkeskikk og trafikkkultur. Her er det «action» til alle døgnets tider. Høy roping, tuting, rusing av motorer, ballspill m.m.

Vi har full forståelse for at ungdommen må ha et sted å være, hvor de blant annet kan få utløp for indre aggresjoner og frustrasjoner. Men hjørnet ved ved kiosken er neppe det beste stedet. Finnes det ikke nok av idrettsforeninger her i nærheten?

Det er forstemmende å oppdage at 1 1/2 års forsøk på godsnakk og vennlige henstillinger ikke blir forstått av de såvidt voksne unge menn det her er snakk om. Det er ikke særlig idyllisk å stadig måtte forholde seg til støy og eksos. Og det på det «stille og idylliske» Kampen. Vi får bare håpe at de som påfører nærmiljøet så mye forurensning i form av støy og eksos, snart tar fornufte fangen, oppfører seg litt mer i samsvar med deres alder, og viser hensyn. Heldigvis utgjør ikke denne begrensede gjeng majoriteten av Kampens beboere, derfor er også Kampen idyll, stort sett!

Vi får håpe at alle som kan bidra til å bedre forholdene her på hjørnet, gjør noe nå. Går du forbi en bil på tomgang, forlang at den blir stanset! Henvi ballspill til der det hører hjemme, nemlig på banene det er nok av i distriktet her. Minn de voksne «herrer» på trafikkreglene, såsom parkering på hjørner og fortau, unødvendig tuting og hindrende parkering i veibanen.

Dette er selvfølgelig ikke skrevet for å være grinete, men for å få noen til å forstå at hjørnet Sørums-gata/Bøgata ikke lengre er et lagerskur, men at det nå faktisk bor mennesker her som forsøker å leve et normalt familieliv.

*Hilsen beboerne av borettslaget
Nittedalsgata 1-9 v/ borettslags-
leder Ragnhild Bjørnsvik*

ENGLEBARNA OG DERES ÅLREITE DYR

av englebarnet

Helt til nå, har jeg trodd alt snakket om å lage «barnas bondegård» på Kampen var en dårlig spøk. Men, det er visst ikke det. Til nå har jeg vært lykkelig i min barnetro på byen som et bra sted å vokse opp. Jeg har vært stolt over min urbane opprinnelse – helt til noen 68ere, som kanskje ikke fikk realisert sin drøm om småbruk med katt og kaniner, bestemte seg for å leve ut drømmen gjennom egne unger?

Hva er dette for noe? Er det bonderomantikk eller et skjult innlegg fra «Kampen mot EF» – et forsøk på å fortelle oss urbane Kampianere om verneverdien til den norske bondestand.

Nei, det er kanskje den gode tanke om at englebarna blir enda snillere i nærkontakt med livet på landet. Og dessuten: Hvis vi får ansvaret for vår egen kanin, er sjansen stor for at vi barn utvikler oss (i lærerspråk): Til «gangs menneske». Særlig viktig er dette i disse ulvetider, hvor mangel på kontakt med dyr, med far og en skole overfylt av morsfigurer, må kompenseres.

Sånn sett kan en kosekanin med masse myk pels veie opp for mange mangler i mitt urbane barneliv. Samfunnet og mamma har tydeligvis forstått at jeg trenger et pelsdyr, men at jeg

ikke klarer å ta ansvaret for en hund, (selv om jeg nesten gråt meg til en da jeg sverget på å ta ansvaret helt alene). Hunder passer jo ikke i byen – heller. I dette perspektivet, blir en kaninfarm liksom en slags mellomting mellom en vanskelig hund og det gjengrodde akvariet mitt.

Ut fra et økonomisk synspunkt hadde det kanskje vært billigere for samfunnet å gi alle barn på Kampen ansvar for sitt eget akvarium, men det hadde jo ikke vært så synlig da. Akvarieløsningen er vel dessuten litt for urban selv om den, på samme måte som kaninfarmen, vil kunne øke forståelsen for bøndene (i oppdrettsnæringa). Kaniner, særlig i praksis, er nok også et bedre utgangspunkt for riktige leker og ærlig seksualopplysning.

Når alt kommer til alt, er jeg glad for at noen gir oss en bondegård – særlig hvis det blir hester der.

Åpningstider:
Hverdager: 15 – 21
Lørdager: 15 – 22
Søndager: 12 – 21

Bøgata 25c v/ Kafe Lars
Tlf. 22 67 77 48

VELKOMMEN!

Hurdalsgata

TEKST OG FOTO: ROBERT LORANGE

HURDALSGATA, KAMPENS FØRSTE MILJØGATE

Hurdalsgata er en liten gatestubbe mellom Normannsgata og Hølandsgata. Den har sin opprinnelse fra før byutvidelsen i 1878. Langs gata ligger det flere eldre småhus hvor det bor både enslige og familier med barn. Noen av husene har så små tomter at de helt eller delvis mangler utearealer. Med adresse til gata ligger Hurdalsgata barnehage med plass til rundt 25 barn.

Den tekniske standard i Hurdalsgata er nokså mangelfull, selv om den er i kommunal eie. Gata har ingen viktig rolle i trafikksystemet på Kampen. Man kan godt si at den i prinsippet er en privat avkjørsel for de som bor der.

EN GOD IDE TAR FORM

Det hele begynte for snart ett år siden. Som plankonsulent for bydelen fikk jeg gjennom samtaler med beboere langs gata forståelse for at forfallet i gata og mangelen på utearealer var et så stort problem at de av den grunn vurderte flytting fra Kampen.

I Indre Oslo er boligforholdene og nærmiljøene mange steder slik at barnefamilier flytter. Dette er etter mitt skjønn svært viktig å gjøre noe med, også når det gjelder folk i små idylliske trehus på Kampen. Bydelen er ikke tjent med en slik utvikling. Det er viktig å holde på og sørge for at også barnefamiliene trives. For beboerne i Hurdalsgata så jeg muligheten av å få til et miljøfor-

bedringsprosjekt i gata, så her var det bare å sette igang.

MILJØBYEN GAMLE OSLO

Bydel Gamle Oslo fikk fra mai 1991 status som miljøby. I den anledning ble det åpnet for å søke statlige midler til å utvikle nærmiljøprosjekter som skulle gi midlertidige arbeidsplasser. Dette søkte bydelen om både for høsten 1991, 1992 og 1993 med stor uttelling. Det ble også søkt om tilskudd fra miljøverndepartementet til å opparbeide Hurdalsgata til miljøgate. Dette ble godkjent allerede høsten 1992 og gitt en delfinansiering. Forberedende arbeider ble så satt i gang.

Det ble holdt flere samarbeidsmøter med beboere og eiere langs gata. Her ble ønsker og behov diskutert og avklart. Så ble det laget skisser og forslag til forenklet reguleringsplan for gata. Planen ble sendt ut på høring våren 1993, og innkomne bemerkninger skal nå gjennom-

gås og løses.

Det står så igjen å få reguleringsplanen ferdig behandlet i Plan og bygningsetaten. Videre må det lages en drifts- og vedlikeholdsavtale mellom huseierne langs gata og Oslo Veivesen. Parallelt blir opparbeidelsesplanen detaljutarbeidet og beskrevet. På dette grunnlaget skal det før sommeren søkes om gjenværende sluttfinansiering med byfornyelsestilskudd fra Husbanken. I skrivende stund anses det realistisk å få gjennomført prosjektet i løpet av høsten 1993.

SKISSE TIL LØSNING

Vedlagte planskisse viser hvorledes Hurdalsgata tenkes opparbeidet. Den skal stenges for gjennomkjøring, men nødvendig innkjøring til eiendommene skal tillates. Man må f.eks. kunne kjøre fram til barnehagen. Hele gata skal behandles og opparbeides som et privat fellesareal, med ulike overflater, beplantning noen steder, m.m.

Det er også ønskelig med et par sittebenker, og det satses på ensartet gatebelysning av gammel type. Inngjerdete søppelcontainere i hver ende av gata i kombinasjon med varmkompostbinger for organisk søppel. Det

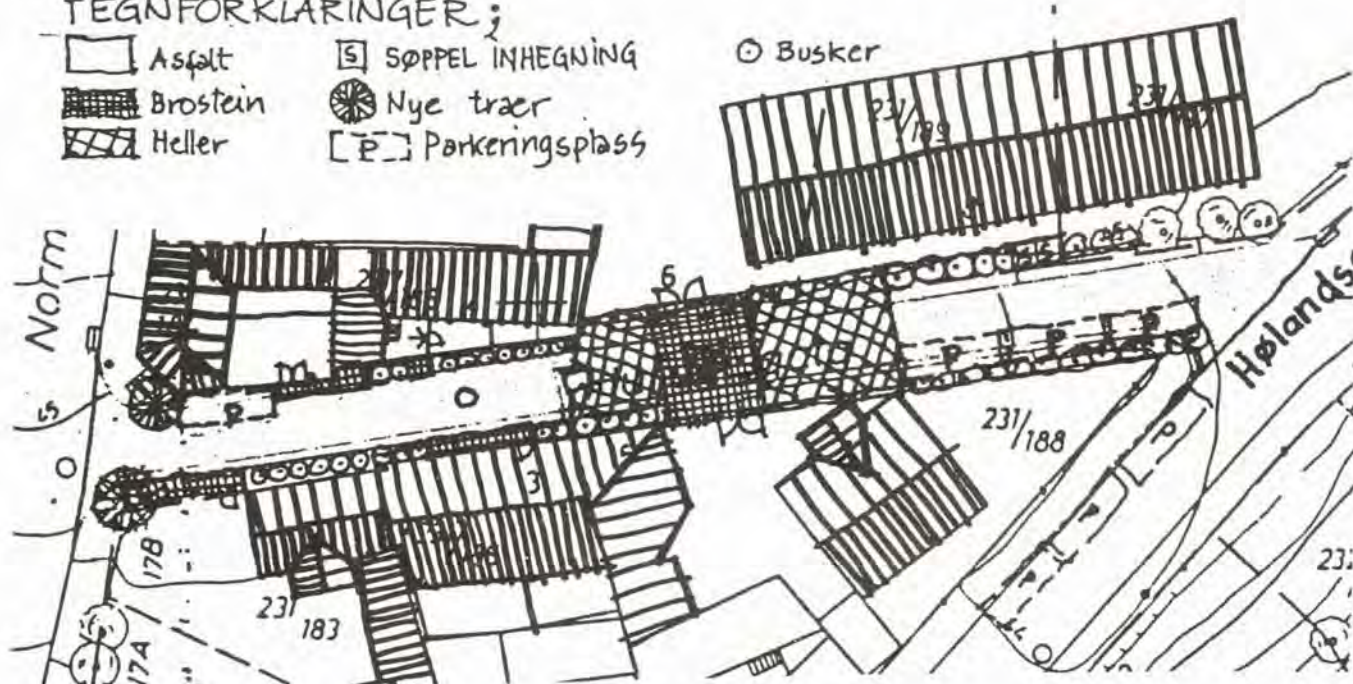
skal videre sikres plass til 4 bilplasser for de som bor her. Noen av gjerdene mot gata bør det også gjøres noe med, f.eks. flytting av et par av dem litt ut i gata. Det er også mulig for andre å forsøke å få til miljøgater. I regi av

miljøbyen Gamle Oslo er det meningen å gjennomføre minst en miljøgate hvert år fram til år 2000.

TEGNFORKLARINGER:

Asfalt	SØPPEL INHEGNING
Brostein	Nye trær
Heller	Parkeringsplass

⊙ Busker

Tannlegekontor på Kampen

Moderne allmenpraksis 0800 - 2000 (1000 - 1400)

Tannlegevakt - hele døgnet - alle dager.

Nye pasienter mottas.

Du får prisoverslag før behandlingen starter.

Nye pasienter som melder seg fra i dag og ut juli får gratis undersøkelse!

TANNLEGE GEIR OVE NORUM

Bøgata 17

Tel: 22 67 08 90 eller 031 43 470

GI DIN SKJERV TIL SLUMBARN I CALCUTTA

SUJAY WELFARE SOCIETY LIGGER I SLUMMEN I CALCUTTA, INDIA, OG DRIVES AV CHANDANA GHATAK, 45 ÅR GAMMEL. HUN ER GIFT MED SANJEB, OG FAREN HENNES VAR INDISK MISJONÆR. SELVDREV HUN TO BLOMSTRENDE FIRMAER OG FREMSTOD SOM EN DRIFTIG, VELLYKKET FORRETNINGSKVINNE. NÅ BOR HUN I SLUMMEN OG TAR SEG AV 41 MENNESKER. Huset hennes er et hjem for foreldreløse, handikappede og enslige mødre. Bare i sengen hennes bor det to nyfødte, pluss en på et halvt år, nomida på tretten, sønnen hennes jorel og henne selv.

Anne Lise Flavik besøkte Chandana tidligere i år. Hun beskriver møtet med dette hjemmet slik:

- Barn, geiter kyllinger, hunder, mødre overalt. Et hus klemt innimellom alle de andre husene i busteen, som slummen kalles her i Calcutta. Jeg er imponert over hvor liten plass så mange mennesker og dyr trenger. Alt her er skittent. De vasker hele tiden. Men hvordan kan noe bli rent

med så forurensset vann, og med all den skitten ungene drar med seg inn fra gata. Og alle de millioner fluene som finnes. Kloaken flyter fritt i renner utenfor døra. Store søplehauger, kuer, møkkete og lusete unger, skabbete hunder og mødre som står i døråpningene.

- Kjøkkenet er i hjørnet, bare fem kvadratmeter. Det kokes på åpen flamme og med én primus. All mat lages på gulvet, og alle varer kjøpes ferske, de har ingen kjølemuligheter. Vegg i vegg med kjøkkenkroken er doene, bare hull i gulvet.

- Ysha, kvinnen i nabohuset har syfilis, det har hun hatt i lang tid. Hun har to barn, en på ni år og en på noen måneder. Barna er også smittet av syfilis. Ysha er full av sår, og er ganske gal. Ligger med en stor del av landsbyens menn; de kommer og har seg når det passer.

Flesteparten her vet ingenting om sykdommer og smittefaren. Heller ikke mye om hygiene og kosthold. Ysha drepte det yngste barnet sitt den samme dagen som Chandana hadde ordnet sykehusplass til henne. Hun dunket hodet tilstrekkelig nok ganger i gulvet til barnet døde.

Hjelpen kom dessverre for sent denne gangen.

- To ganger i uka besøker homøopaten barnehjemmet, han har praktisert i slummen i 15 år og er godt kjent med alle. Det er billigere å bruke homøopat enn en skolemedisiner. Det står lang kø hele dagen og sykdommene går igjen. De vanligste er skabb, lus, syfilis og gonoré. Brystkreft, generell feber, malaria, tyfus. Forkjølelse og hoste fra forurensningen, samt hodepine og migrene. Underernæring er et stort problem. Sopp på tunga som vitner om mangel på vitaminer, er helt vanlig.

Anne Lise leser stikkord fra to av barnas journal:

- Fornavn: Mina. Etternavn: Ghatak. Alder: 6 år. Fars navn: Ukjent. Mors navn: Ukjent. Navn på søstre og brødre: Ukjent. Hendelse: Lagt mellom jernbaneskinne for å bli drept, to dager gammel. Funnet av en forbi-passerende, er i dag i barne-skolen, og elsker å leke.

- Fornavn: Mona. Alder 3 år. Hendelse: Moren prøvde å drepe henne ved å helle kokende te i ansiktet hennes samme dag som hun ble født. Smittet av tuberkulose da hun kom til hjemmet. Får

behandling, og er nå mye bedre. Vokser seg sunn.

- Jeg ble kastet inn i et virvar, og hadde opprinnelig tenkt å være et par timer. Jeg bodde her i to uker, forteller Anne Lise.

- Jeg ble mentalt sliten av Calcutta, hadde ikke ventet å få alle disse opplevelsene i løpet av så kort tid. Chandana har fått et stykke land i gave, det ligger ute på landsbygda, ute av slummen. Her kan det bygges skole og barnehjem, de kan dyrke sin egen mat, holde dyr. Chandana

trenger penger til prosjektet, 250.000 norske kroner. Denne oppgaven tok jeg med hjem til Norge.

Anne Lise samlet gode venner i Støttekomiteen for Sujay Calcutta, fotografkollega Morten Løberg, interiørarkitekt og eier av Smuget Eva Mellquist, direktør Claus Krohn, samt Kampens Christian Christensen og Hassa Horn. Komiteen har med støtte fra Gerh Ludvigsen A/S laget en fotoserie på fire bilder med motiv fra India. Disse selges for 150 kroner stykket, signert og

nummerert i et opplag på 500 hver, til inntekt for Chandanas nye hjem.

- Pengene går uavkortet til prosjektet, sier Anne Lise. - Vi har ingen utgifter til administrasjon her hjemme. Alt er basert på frivillig innsats, og støtte fra firmaer og enkeltpersoner. Advokat og registrert revisor Gunnar Kjendlie kontrollerer at de innsamlede midlene brukes i henhold til formålet.

Startskuddet for innsamlingsaksjonen gikk søndag 13. juni på Smuget. Her ble det servert smakebiter fra det indiske kjøkken, mens den indiske danserinnen Taru opptrådte. Anne Lise holdt selv et lysbildekåseri fra Calcutta og barnehjemmet i Slummen. Steinar Albrigtsen og Tom Pacheco avsluttet programmet med to viser om gatebarn, "They're all Human", og "Beaches of Rio".

Kampenposten oppfordrer sine lesere til å kjøpe fotografier og støtte Sujay Welfare Society.

Ta kontakt med Støttekomiteen ved enkeltmedlemmene i den, eller skriv direkte til Sujay Welfare Project, c/o Amnesty International gruppe 77, Postboks 44 Kjelsås, 0411 Oslo, postgirokonto 0826 01 25347.

b.b.

"Trekke", et av bildene i fotoserien til støtte for barnehjemmet i Calcutta

270/500 TREKK

Anne Lise Plank -93

Rodeløkka rundt

Den gamle Gaard som nu forsvinder.

Rodeløkka Grand Kafe

Kampens aldri hvilende, og antagelig helt uuttømmelige Historielag, arrangerte for en tid siden vandring på Rodeløkka. Og som ved alle arrangementer i deres regi, hadde de snust opp interessante omvisere. To lommekjente «gutter» ved navn Magnar Johansen og Trond Johansen tok oss med rundt i Rodeløkkas gater, smug og bakgårder.

En av de første boplasser en kjenner til i Oslo-området lå på Rodeløkka. Utgravninger like før 1. verdenskrig, tidfestet funnet til 4-5000 år før Kr. (Nøstvedtkulturen). Rodeløkka er en bydel som på mange måter minner om Kampen, med sin lave trehusbebyggelse fra godt før århundreskiftet, og som i likhet med Kampen ble reddet fra

sanering på 70-tallet. Forskjellen ligger i at Rodeløkka ble reddet av sine egne, mens Kampen i større grad ble reddet av innflyttere.

Rodeløkka har i flere omganger vært planlagt sanert, første gang i 1932. I 30-åra ble rader av kjempemurblokker bygget på den nordlige delen av gamle Rodeløkka, og fra da av ble trehusbebyggelsen sett på som et «tilbakeliggende» strøk; rønnebebyggelse. Ordentlige hus skulle være av mur og ikke av tre.

Beboerne organiserte seg i 2 beboerforeninger for å sloss mot saneringsplanene. (De samarbeidet!) Aksjonsutvalget for grunneierne (1970) og Rodeløkka leieboerforening (1971), denne siste ga ut egen avis, organiserte

demonstrasjoner, lagde dugnader på hus og tomter, holdt store møter med politikerne og festkvelder med dans.

I 1974 aksjonerte beboerne, med støtte fra andre eldre bydeler i Oslo, bl.a. fra Kampen, og i 1975 vedtok Oslo Bystyre at mesteparten av Rodeløkka skulle bevares og rehabiliteres. Resultatet er en levende bydel hvor folk trives i sin sjarmerende og uensartede bebyggelse, det er dessuten et verdifullt dokument om forgangen tid.

Vi startet på Rodes Plass og ruslet mot Freia Sjokoladefabrikk, som i slutten av 1880-årene startet som en liten bedrift med 4 ansatte. Verkgata 40, Rodeløkka Grand Kafé, måtte rives for å gi plass til storbedriften Freia.

Gøteborgsgata 28 under okkupasjonen i 1975

Huset lå der hvor hvor Freias flotte parkanlegg ligger i dag.

For Rodeløkka har opp gjennom tidene huset mang en bedrift og handverker. På slutten av 60-tallet var det 60 igjen. Bl. a. var det fjærfabrikk, rullegardin-fabrikk, treskofabrikk, sapefabrikk, band- og lissefabrikk, trykkeri, blikkenslager, rørlegger, brenselcentral, dekklager, kjemisk renseri, bilverksted, skrap-handler, møbelsnekker og modellskipsbygger, smed, felemaker, rose-maler, kaffebrenneri, systue, bakeri og mange småbutikker. Magnar og Trond var fra førskolealder storøydde medhjelpere i bedriftene. Da vanket det både småører, leke-gjenstander og tørre kaker.

Midtveis i Gøteborgsgata stopper vi ved tomte til fjærfabrikken som brant ned for tre år siden, noe som var ganske dramatisk for trehusbeboerne omkring. Og skrått over gaten, i nummer 28, okkuperte boligsøkende (med støtte fra Rodeløkka leieboer-

förening) et hus i 1975, i den hensikt å forhindre branner og forfall.

Men husokkupantene ble kastet ut og garden revet fordi det skulle bygges nytt. Ingen etat i kommunen utenom Brannvesenet støttet ungdommene. Vi så at det i dag fremdeles var en brakk tomt og stygg parkeringsplass, som det ble i 1976. Forøvrig ble Arne Skouens «Gategutter» innspilt i Gøteborgsgata.

En liten gangvei fører oss over til Fjellgata. Navnet forteller oss at her er det bratt! Det var en yndet akebakke da gutta var små og trafikken litt mindre, men litt flaks har nok også vært tilstede, for historien forteller også at søppelbilen sneia bakre del avrattkjelken til Magnar. Fjellgata nummer 4 var forøvrig det første huset som ble pusset opp på dugnad – og det var leieboerforeningen som sto bak.

Vi svinger nedover Solhauggata som også har det typisk ake-

bakkeaktige over seg. Her er en herlig blanding av «felgensk» rot og velholdte hus med nymalte stakittgjerder. Vi gikk over Sofienbergbekken, lagt i rør i 1880-åra og oppover Langgata der vi stopper ved selveste Rodes hus, mannen som i tidlig tid bygget seg en sommerbolig på «Sommerløkken». Senere ble dette altså til Rodeløkken. Hans hus sto forøvrig opprinnelig i Tromsøgata 7. Vi passerer Rodeløkka Bydelshus, et lite og hyggelig hus med alle rettigheter. (Vi er hjertelig velkommen!) Og videre forbi Tromsøgata 17. Tidligere gardeier der var Kristian Kalmer. Han var billedkunstner og hadde atelieret sitt på loftet. Han hentet motivene sine fra det gamle Oslo, og finnes stadig i et og annet antikvariat.

Rodeløkka har også fostret en dikter ved navn Marius Braatt, eller Hans Marius Hansen, som hans virkelige navn var. Han ble født i Tromsøgata 31 i 1886 og bodde der til han døde av tuberkulose bare 23 år gammel.

Han tilhører de glemte arbeiderdikterne fra dette århundredet, som hentet inspirasjon til dikt og fortellinger fra de darlige kår arbeiderne levde i. Og Magnar Johansen var ikke snauere enn at han på stående fot deklamerte et av hans dikt «Krig på kniven mot krigen», en antikrigshymne, for oss.

Så har det ertover Hammerfestgata hvor vi stoppet utenfor nr. 5, hvor det tidligere var en vannpost for hestene, og Sæthers sapefabrikk Ren-o-fin, lå like ved. Så gikk vi ned Bodøgata, som er liten og smal, og endte ut ved Solhaugsgata 4. Tidligere lå Centralvaskeriet der, en utvaska bygning hvorfra det før luktet intenst av varm sape.

Vi gikk til den gamle politistasjonen i Tromsøgata 4, hvor det ble opplyst at det var langt mellom brak å ta seg av, men som det var godt å ha når bortkomne lillesøstre skulle finne veien hjem. Derfra gikk vi opp Tromsøgate og bort til hjørnet av Langgata, der vi hørte om bakeren som bakte inn litt kakkerlakker sammen med rosinene. Han var visst i tillegg litt av en gjerrigknark. Vegg i vegg holdt også en skraphandler til, men dem var det flere av og konkurransen om kunder var hard. 4 øre forskjell i prisen for brennevinflasker var ikke å kimse av, og ungene kunne gå langt for å finne ut hvem som bod best.

Neste stopp var bakgården der Trond Johansen vokste opp. Det har også hele Norges «gullgutt» Jon Rønningen og hans bror Lars, gjort. Et fantastisk flott gårdsrom med svalganger rundt hele indre gård og hvor alt fra bryggerhus og utedoer og utsiktstårn fremdeles er bevart.

Ikke så rart huset har blitt tildelt Arkitekturvernprisen for at «Eiendommens historiske og arkitektoniske særtrekk er bevart».

Videre nedover Langgata passerte vi hus som visstnok Rudolf Nilsen pleide å besøke, for å komme vekk fra de møkkete bakgårdene i Lakkegata.

Vi endte opp ved Snippen 1. Nå et nybygd rekkehus, men var tidligere en gård kalt «Bøffelgården». En stor strykejernformet leiegård, eid av en morsk Kristoffersen som drev privat renovasjon i byen. Vognene hadde plass i husets kjeller. Det luktet ikke godt!

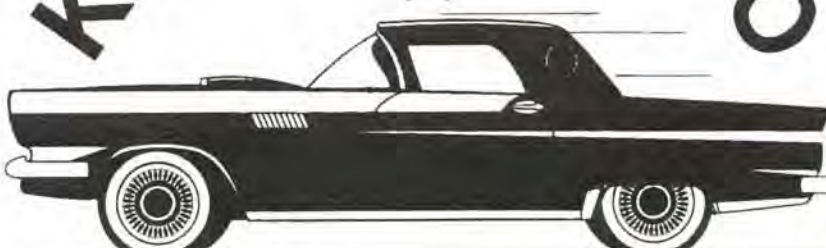
Men nå luktet det godt av vårblomstene, og vare omvisere sa takk for seg med et dikt av en lokal arbeiderdiker, også mangeårig forkvinne i Rodeløkka leieboerforening, Magnhild Johansen:

LØKKA VÅR (1975)

*Den gamle rare løkka vår
skal kanskje få sin dom i år
Du passer ikke tidens takt
har kommunale vismenn sagt
Og det er vel gudbedre riktig
du kneiser ikke stram og viktig
med tusen like leiligheter
til fabelpris pr. kvadratmeter
Men du har trær og fuglesang
og bagesflekker med singelgang
med rosenbusker og ridderspor
hvite benker og bagebord
Og bus med svalgang og gamle skur
katteslagsmål og duebur
og krinkelkroker vi alle vet
er som skapt for gjemsel og
kjærlighet
I dine gater jeg hører skritt
av folk som før oss har levd og
slitt
Dengang da lykken var mal på
bord
og statusjag var et ukjent ord.*

S. B. med god hjelp fra M. J.

KAMPEN AUTO

FORSTILLING • OPPRETNING • VERKSTED
SKEDSMOGATEN 24. 0655 OSLO, TEL:22 688837

**Vi hjelper deg
med alt innen grafiske
tjenester!**

**Ring oss!
Vi holder til i ditt
nærmiljø!**

KAMPEN GRAFISK as

Boks 2805 Tøyen - 0608 Oslo

Telefon: 22 67 94 13

Fax: 22 19 17 06

Nær fortid i Kolstadgata

Mangler du et sausenebb til det gamle middagsserviset ditt? Eller kanskje du bare vil smykke stua med noe gammelt og stemnings-skapende? Bruktbutikker er stedet. Kampenposten har besøkt Willys Brukt i Kolstadgata, en av bruktbuikkene i vår bydel.

Du kommer rett inn i ei nær fortid med en gang du setter foten innafor døra. Ukeblader med spalten «Vi forlovede» fra femti-åra, salonger fra 1920, pussige lamper og familiebilder. Men du finner ikke portrettet til tanta di. - Vi tar ut familiebilder av nyere dato, sier Willy Olsen, som viser rundt i det 250 kvadratmeter store lokalet. Det var han som startet bruktbuikken, nå har han overlatt driften til sønnen Per.

SKRAPHANDLER

-Jeg begynte egentlig som skraphandler. Dem er det ikke mange igjen av i byen nå, humrer Willy Olsen. I 1970 åpnet han Willys

Brukt i Schweigaards gate, men for to år siden flyttet butikken til Kolstadgata.

-Det ble etterhvert vanskelig med parkering i Schweigaardsgate, sier Olsen, men det verste var at vi fikk ødelagt nokså mye møbler opp gjennom åra. Taket var av bølgeblikk, og slett ikke like tett over alt.

KJØPER HELE BO

Brukthandleren kjøper og henter hele bo både i Oslo og rundt om i landet, og bruktbuikken inneholder alt du trenger for å utstyre et hjem. Også hvitevarer.

-Komfyrer og den slags sjekker vi på stedet. Det må jo holde mer enn 14 dager. Er du uheldig og komfyren ryker uka etter at du har kjøpt den, gjør vi om handelen, sier Willy Olsen.

Han legger til at spesielt ungdom er flinke til å kjøpe brukt, ellers

kommer mange innom for å kikke etter deler til serviser.

SKIKKELIG HÅNDVERK

-De kunne sine ting i gamle dager, sier Willy Olsen og viser fram et flott soveromsmøblement fra 1880 i flammebjerk. Dobbelt-senger med utskårne hode-gjerder, nattbord med marmor-plater og et flott toalettbord med speil utgjør møblementet.

Ellers lar vi blikket falle på en forseggjort salonggruppe, som viser seg å være fra tida rundt 1915. Og har du behov for musikk når du sitter i den fine sofaen og skuer ditt «nye» hjem, lar også det seg ordne. I bruktbuikken kan du få et komplett stereo-anlegg for rundt 1.200 kroner.

Vi sier ikke mer, men bringer det gjerne videre.

Mona Larsen

Middelalder- festival i Miljøbyen Gamle Oslo!

Kjempesuksess! Det blir mildt sagt karakteristikk på premieren på noe som bare skal vokse og blomstre i årene framover. Gamlebyens Middelalderspill gikk av stabelen lørdag 26. juni, og det med en publikumsoppslutning som anslås til bortimot 2000 mennesker i alt. Det er vanskelig å telle så mange mennesker, og spesielt når de beveger seg, hvilket de gjorde hele tiden. Og i bevegelse var vi, fra Ruinparken til Saxegaarden, til Oslo Hospital og til Sørenga.

Middelalderskuespillet hadde lagt handlingen omkring det berømte Pavebrevet fra 1291. Dette ble skrevet i forbindelse med langvarige stridigheter mellom dominikaner- og fransiskanerordenen i Oslo.

Det «vandrende skuespillet» var et gigantprosjekt, bestående av skuespillere, publikum og horder av statister. Mange, deriblant fra Kampen Historielag, i tidsriktige drakter. Bifokale briller og sprakende walkietalkier hos funksjonærene, var det eneste som røpet at dette var år 1993, ikke 1291. At «pavens sendebud» delvis ble overdøvet av Ljabrutrikken under sin utendørs fredstale, får vi tale!

Publikum var som sagt mange, og mangslungent, her var alle hudfarger og alle aldre representert, og hadde dette blitt markedsført overfor *turistene*, ville arrangørene kunnet skilte

med 3-4 ganger så mange fornøyde «vandrere»!

Et brudedefølge bestående av Hertugen og hans brud Eufemia av Arnstein, i ført den tidens klær og sittende høyt til hest, og med middelalderensemblen Kalenda Maya i spissen, er eksotisk for både moderne nordmenn og tilreisende.

Eksotisk var forsåvidt også Albert Nordengen som «pavelig sendebud», veisjef Bjørgan og riksantikvar Lunde i ditto historiske gevanter, for ikke å snakke om CC som dominikanermunk - den mannen har aldri vært i beit for yrkeskarrierer.

Hvor karismatiske miljøminister Torbjørn Berntsen og byråd Rune Gerhardsen er, strides folket om, men Miljøbyen Gamle Oslo ble ihvertfall behørig og formelt åpnet, med sterke lovnader om midler og støtte til prosjektet, som først nå virkelig begynner å rulle (behørig omtalt i Kampenposten, og mer vil komme). Videre åpnet veisjefen en ny gangbro over til ruinene etter Mariakirken på Sørenga, som slik nå er tettere knyttet til

strøket, og lettere tilgjengelig for oss alle.

Herfra startet også flere vandringer/omvisninger utover ettermiddagen, under Erik Schias ledelse. Her lå også «markeds-plassen», hvor lokale krefter, samt Schweigaardsgatas «venn-skapsgate», Bygdøy Allé, foredro med sang og musikk. På forhånd var det reklamert med smaksprøver på middelaldermat og mjød. To knøttsma, slintrete stykker av lammeribbe sauset ned i dressing(!), og uten annet tilbehør, til kr. 40,- var vel ikke akkurat det vi hadde ventet av en «smaksprøve» fra middelalderen, heller ikke at mjødet var alkoholfri Munkholmer fra Ringnes Bryggeri. Men, pytt, det er snapirer i et ellers imponerende arrangement, og penger må det ha kostet også.

Neste år bør du være der! Og helt til slutt, la oss ikke glemme åpenbaringen av Skulpturparken, og Norges største veggmaleri, ført i penselen av Peer Lorentz Dahl (over 9 x 35 meter!) i Smedgaten.

jef

FOOTE ULLA RØNNOW

I forgrunnen Peer Lorentz Dahl.